Abonyi Sándor

Abonyi Sándor

Szentek és tökéletesek

Ez a könyv önálló írások gyűjteménye, amik külön-külön is elérhetők a https://keskenyut.wordpress.com oldalon.

Szentek és tökéletesek legyetek

Az ige megértése

Az Ige testté lett

Fehér ruha

Tökéletes házasság

A „felemás iga” esete

Jézus és a parázna asszonyok

Jobb az engedelmesség

A könyv és az egyes részek is szabadon terjeszthetők a szerző nevének és a honlap címének feltüntetésével!

Szentek és tökéletesek

Ez a két fogalom az, amire a legtöbb hívő úgy gondol, mint elérhetetlen dologra, ezért sokan még célnak sem tekintik ezek elérését az életükben. Kijelentik, hogy nem vagyunk tökéletesek, ebben megnyugszanak és így nem is csinálnak problémát belőle, ha valami az igével ellentétes az életükben. Sokan még csak bűntudatot sem éreznek; ilyen vagyok és kész – mondják, más hívők sem jobbak nálam. Ez sajnos így is van! Csakhogy Isten elvárása a hívők felé nem a körülöttük lévő többi – hasonlóan kétfelé sántikáló – hívő élete.

Itt nem érvényes a világban érvényes mondás, hogy „vakok között a félszemű a király."

Isten az, aki meghatározta számunkra a mércét és Ő nem akarja leszállítani azt. Elvárja tőlünk, hogy hozzá hasonlóan mi is szentek és tökéletesek legyünk teljes életünkben, mint ahogyan Ő is szent és tökéletes.

Szentnek lenni az ige szerint azt jelenti, hogy a „világból kihívott", a világtól elválasztottnak lenni. Mit jelent a világból való kihívottság, elválasztottság? Azt, hogy az ilyen ember már nem azt cselekszi, ami a világban van: „a test kívánsága, a szemek kívánsága, és az élet kérkedése" (1 János 2.16), hanem Isten akaratát.

Jakab a tökéletességet a beszéd tökéletességével méri, de látható az is, hogy ez nem jelenti feltétlenül azt, hogy valaki soha nem vétkezik.

*„Mindnyájan sokféleképpen vétkezünk, ha azonban **valaki beszédben nem vétkezik, az tökéletes ember, képes az egész testét is megzabolázni**."* (Jakab 3:2)

Ha azonban mégis vétkeznénk, azt nem vehetjük közömbösen tudomásul, hanem minden esetben bűnbánatot kell tartanunk:

*„Én fiacskáim, ezeket azért írom néktek, hogy **ne vétkezzetek**. **És ha valaki vétkezik, van Szószólónk az Atyánál, az igaz Jézus Krisztus.**"* (1 János 2:1)

Az ige félreérthetetlenül megparancsolja nekünk, hogy ne vétkezzünk, hanem szentek és tökéletesek legyünk:

*„Amiképpen szent az, aki elhívott titeket, ti is **szentek legyetek teljes életetekben**; Mert meg van írva: **Szentek legyetek, mert én szent vagyok.**"* (1 Pét 1:15-16)

*„**Legyetek** azért ti **tökéletesek**, miként a ti mennyei Atyátok tökéletes."* (Máté 5:48)

*„Teljes örömnek tartsátok, atyámfiai, mikor különféle kísértésekbe estek, tudván, hogy a ti hiteteknek megpróbáltatása kitartást szerez. A kitartásban pedig tökéletes cselekedet legyen, hogy **tökéletesek és épek legyetek minden fogyatkozás nélkül.**"* (Jakab 1:2-4)

Sokan azt gondolják, hogy ezeket a feltételeket képtelenség teljesíteni.

Vannak vallásos, jóhiszemű, becsületes, szüleik hitét követő jól nevelt hívők, akik megpróbálkoznak vele, hogy harcoljanak az életükben lévő bűn ellen, de arra a szomorú megtapasztalásra jutnak, hogy állandóan kudarcot vallanak; ismételten elesnek, és végül feladják és kijelentik, hogy teljességgel lehetetlen szentül és tökéletesen élni.

Pál jól leírja ezt a személyes harcot a Róma 17.18-20-ban:

„Mert tudom, hogy nem lakik én bennem, azaz a testemben jó; ***mert az akarás megvan bennem, de a jó véghezvitelét nem találom. Mert nem a jót cselekszem, melyet akarok; hanem a gonoszt cselekszem, melyet nem akarok.*** *Ha pedig én azt cselekszem, amit nem akarok, nem én művelem már azt, hanem a bennem lakozó bűn."*

Ebből jól látszik, hogy a testi ember a saját akaratából képtelen jót cselekedni és megszabadulni a bűnös cselekedetektől, mert a bűn uralkodik rajta.

Az ige azonban megoldást is ad, hogyan lehet a bűn rabságából megszabadulni és egy győztes – bűn nélküli – életet élni.

*„****Mert aki meghalt, felszabadult a bűn alól****. Ha pedig meghaltunk Krisztussal, hisszük, hogy élünk is ő vele. Tudván, hogy Krisztus, aki feltámadott a halálból, többé meg nem hal; a halál többé rajta nem uralkodik. Mert, hogy meghalt, a bűnnek halt meg egyszer; hogy pedig él, az Istennek él. Ezenképpen gondoljátok ti is, hogy* ***meghaltatok a bűnnek, de éltek az Istennek a mi Urunk Jézus Krisztusban. Ne uralkodjék tehát a bűn a ti halandó testetekben, hogy engedjetek néki az ő kívánságaiban:*** *... Mert* ***a bűn ti rajtatok nem uralkodik; mert nem vagytok törvény alatt, hanem kegyelem alatt. Mit is tehát? Vétkezzünk-e mivelhogy nem vagyunk törvény alatt, hanem kegyelem alatt? Távol legyen.****"* (Róma 6:7-15)

Aki szentül és tökéletesen él az képes uralkodni a bűn felett, ellenállni a test kívánságainak, de nem a saját, emberi akaratával, hanem a benne lévő Szent Szellem ereje által. Mi a megoldás tehát a bűn feletti uralkodásra?

Meghalni Krisztussal együtt és Vele együtt feltámadni egy új életre. Valójában ezt jelenti az újjászületés, amit Jézus Nikodémusnak, mint vallási vezetőnek is megoldásként javasolt.

„Bizony, bizony mondom néked: ***Ha valaki nem születik víztől és Lélektől, nem mehet be az Isten országába.*** *Ami testtől született, test az; és ami Szellemtől született, szellem az. Ne csodáld, hogy azt mondám néked:* ***Szükség néktek újonnan születnetek.****"* (János 3:5)

Látjuk tehát, hogy nem elég egy vallásos életet élni, hanem újjá kell születni a Szent Szellem által. Ez nem valami extra dolog kiváltságos hívők számára, hanem egy alapvető dolog, mert üdvösség kérdése. E nélkül senki sem mehet be Isten országába.

„Nincsen azért immár semmi kárhoztatásuk azoknak, akik Krisztus Jézusban vannak, kik nem test szerint járnak, hanem Szellem szerint. Mert ***a Jézus Krisztusban való élet szellemének törvénye megszabadított engem a bűn és a halál törvényétől.”*** (Róma 8:1-2)

Jézus Krisztusban Szellem által újjászületve és egy új teremtésként, új életben járva vagyunk csak képesek megszabadulni a bennünk lévő bűn uralmától és egy győzedelmes keresztyén (krisztusi) életet élni minden nap. Jézus az Ő királyságában már ma is csak az egész életükben szentül és tökéletesen élő hívőkkel tud uralkodni a világ és a bűn felett. Ezt jelenti győztesnek lenni, ahol ott van Isten királysága hatalommal.

A fentiek alapján eléggé egyértelmű, hogy itt alapvető dologról van szó, mert

- csak a győztes hívő életet élők útja a „keskeny út”, ami az örök életre vezet,
- a folyamatosan a bűn uralma alatt élő „hívők” útja pedig a „széles út”, ami valójában a világ útja és a kárhozatra vezet.

Nikodémushoz hasonlóan lehet, hogy valaki évek óta hűséges gyülekezetbe járó, sőt vezető, aki vallásos neveltetése folytán megtanult egy külsőleg kegyes viselkedést, hogy megfeleljen a felekezete, gyülekezete elvárásának, de közben maga is tudja, milyen bűnök vannak folyamatosan az életében. Megpróbált már erőt venni azokon, de néhány kudarcos kísérlet után fel is adta és belenyugodott, hogy senki sem lehet tökéletes. Sok gyülekezeti életet élő hívő lehet hasonló helyzetben, és ha meg is oszthatják a tapasztalataikat egymással, akkor arra a következtetésre jutnak, hogy a többi hívő sem különb, tehát jól van így. Most azonban arról van szó, hogy Isten elvárása és mércéje szerint nemcsak lehet, hanem egyenesen szükséges szentnek és tökéletesnek lenni. Ha állandóan kudarcos az életed és arra a következtetésre jutsz, hogy neked ez nem megy, akkor a megoldás az, mint Nikodémusnál: ujjá kell születni a Szent Szellem által. Ekkor – Nikodémushoz hasonlóan – felmerülhet a kérdés, hogy jó, de hogyan lehet újjászületni?

Javaslok erre két írást, amik segítséget nyújtanak ebben:

https://keskenyut.wordpress.com/2012/10/20/miert-kell-ujjaszuletnunk-john-piper/

https://keskenyut.wordpress.com/2012/10/26/mi-tortenik-az-ujjaszuleteskor-john-piper/

Ha bizonyosságod van az Úrtól, hogy már újjászülettél, de megengedted magadnak, hogy az életed egyes területei a bűn uralma alá kerüljenek, akkor a testet kell megfeszíteni a kívánságaival együtt (ezt jelenti a kereszt felvétele és a kereszthordozás) és a test cselekedeteit megöldökölni a Szellem által. Sokszor egy-egy bűn olyan erős lehet, hogy a hívőnek egy valóságos szabadulásra van szüksége, hogy képes legyen szent és tökéletes életet élni. Ilyenkor mindenki arra gondol, hogy milyen kellemetlen odamenni valakikhez, hogy imádkozzanak érte szabadulásért és ezért a dolgok sokszor nem változnak. A szabadulás alapvetően Isten munkája a Szent Szellem által, amiben

időnként segíthetnek emberek is, de akkor is Isten végzi a szabadítást. Ha a Szent Szellem bennünk él és igyekszünk engedelmeskedni az Úrnak mindenben, amire a Szellem által kijelentést kapunk, vagy az igéből olvasunk, akkor külső emberi segítség nélkül is komoly szabadulásokat élhetünk meg. Ehhez segítségül szolgálhat a következő írás elolvasása:

https://keskenyut.wordpress.com/2013/08/15/szabadulas-watchman-nee/

„Aki győz, örökségül nyer mindent; és annak Istene leszek, és az fiam lesz nékem." (Jelenések 21:7).

Az ige megértése

Sok keresztyén rendszeresen olvassa a Bibliát és rendelkeznek is áttekintő ismerettel róla, és sok igeverset kívülről idéznek. Amikor azonban az ige megértése a kérdés, akkor már jobban megoszlik a kép. Vannak egyszerű, magas képzettséggel nem rendelkező emberek, akik meglepően jó igeértéssel rendelkeznek és az ellenkezője is előfordul, hogy estenként érettségizett vagy felsőfokú végzettséggel rendelkező emberek igeértése messze elmarad az elvárhatótól.

Min múlik a megértés és miért olyan fontos ez számunkra? Ennek járunk most egy kicsit utána.

Az ige olvasása és megértése közötti különbség

Tudjuk a tapasztalatból, de az ige is beszél erről, hogy különbség van az ige olvasása és megértése között. Nézzünk most meg két példát erre az igéből.

Az egyik, amikor a babiloni fogságból visszatért „maradéknak" tanítják Ezsdrásék az írásokat:

*„**Olvasnak** pedig a könyvből, Isten törvényéből világosan, s azután **magyaráznak**, és a nép **megérté** az olvasottakat."* (Nehémiás 8:8)

A másik, amikor Filep találkozik a gázai úton a szerecsen komornyikkal:

*„Filep azért oda futamodván, hallá, amint az Ézsaiás prófétát **olvassa**. És monda: Vajon **érted-e**, amit olvasol? Ő pedig monda: Mimódon érthetném, ha csak valaki meg nem **magyarázza** nékem? És kéri Filepet, hogy felhágván, üljön mellé."* (Ap.csel. 8:30-31).

Mindkét esetben azt látjuk, hogy az ige megkülönbözteti az ige **olvasását** és annak **megértését.** Azt is látjuk, hogy könnyebb elolvasni az igét, mint megérteni és, hogy az ige olvasása nem jelenti automatikusan az ige megértését is. Ebben az esetben, ahhoz, hogy valaki eljusson az olvasástól a **megértésig** szükség van olyan emberekre is, akik

megmagyarázzák az igét. Mindig vannak, akik előbb járnak a megértésben és magyarázataikkal tudnak segíteni azoknak, akik még a megértés alacsonyabb szintjén vannak.

A cél az, hogy mindenki minél előbb eljusson a megértés magasabb szintjére, hogy ne őt kelljen tanítani – sok éves hívő élet után is –, hanem minél előbb tanítani tudja a hívő élet elején járókat. Erről beszél a következő ige:

*„Ez idő szerint **tanítóknak kellene lennetek**, ismét arra van szükségetek, hogy az Isten beszédeinek kezdő elemeire **tanítson valaki titeket**; és olyanok lettetek, akiknek **tejre** van szükségetek és nem kemény eledelre."* (Zsidó 5:12)

A megértés fontossága:

Miért olyan fontos az, hogy ne csak ismerjük, hanem meg is értsük az igét? – kérdezheti valaki. Sokan nem is érzékelik, hogy mennyire nem értik az igét és milyen veszélynek vannak kitéve az által, ill. milyen áldásokból maradnak ki.

Nézzük meg, hogy milyen veszélyek várnak arra, akik nem értik az igét?

*„Mert mindaz, aki **tejjel él, járatlan az igazságnak beszédiben**, mivelhogy **kiskorú**: **Az érett korúaknak** pedig kemény eledel való, mint akiknek mivoltuknál fogva **gyakorlottak az érzékeik a jó és rossz között való különbségtételre.**"* (Zsidó 5:13-14)

Ebből az igéből azt látjuk, ha valaki **járatlan** marad az igében (nem tud eligazodni benne) az *kiskorú* (éretlen) marad és ennek az a következménye, hogy *nem fog tudni különbséget tenni a jó és rossz között*, tehát nagyon könnyen becsapható, mert a rosszról is el tudja vele hitetni a Sátán, hogy jó. Sajnos sok jóhiszemű kiskorú hívő van az egyházban, akik szomorú, de már régen nem az Urat követik, hanem a Megtévesztőt. Ez azt jelenti, hogy a gonosz az Úr szolgáiból könnyen a saját szolgáivá változtatja át őket, ha nem jutnak el mielőbb az érettségre.

*„Aki **hallja** és **érti** az igét; aki **gyümölcsöt is terem**, és terem némely száz annyit, némely hatvan annyit, némely pedig harminc annyit."* (Máté 13:23)

*„Valaki azért **hallja** én tőlem e beszédeket, és **megcselekszi** azokat, hasonlítom azt a bölcs emberhez, aki a kősziklára építette az ő házát:"* (Máté 7:24)

Hallani – megérteni – megcselekedni!

Hogy tudnánk gyümölcsöt teremni, ha nem értjük meg az igét?

Hogy tudnák valamit megcselekedni, ha nem értjük meg az igét?

A gyümölcstermés pedig életbevágó fontosságú számunkra, mert Isten azt akarja, hogy *jó fák* legyünk és ne *rossz fák*, amik nem teremnek gyümölcsöt. Ugyanis, *„amelyik fa gyümölcsöt nem terem az kivágattatik"* (Máté 3.10.)

Nem egy extra dologról van szó tehát, hanem alapvető érdekünk, hogy mielőbb eljussunk az *igazság beszédében való jártassággal* rendelkező érett korra, aminek alapja az ige megértése.

A megértés előfeltételei

1. **Az újjászületés**

   Az igazi hívő élet első fázisa a megtérés és újjászületés, amikor a Szent Szellem lakozást vesz bennünk. **Ez azért nélkülözhetetlen, mert az írás Isten Szelleme által ihletett, vagyis a bennünk lakozást vett Szent Szellem fog „elvezetni bennünket minden igazságra”.** Ő a magyarázó és *eszünkbe juttatja* azt is, amit esetleg korábban olvastunk és már elfelejtettünk volna. Isten igéje egy szellemi írás, amit újjászületés nélkül, csupán vallásos gyakorlatokat követve, természetes emberi értelemmel képtelenség megérteni. Ennek jó példája az igében Nikodémus esete:

   *„**Ami testtől született, test az**; és **ami Lélektől született, lélek az**. Ne csodáld, hogy azt mondám néked**: Szükség néktek újonnan születnetek. ...** Felel Nikodémus és monda néki: Mimódon lehetnek ezek? Felel Jézus és monda neki: Te Izráel tanítója vagy, és nem tudod ezeket?”* (János 3:6-10.)

   Nikodémus a Szentírást „betű szerint” jól ismerő tanító volt Izraelben, de szellemi dolgokban, a Szentírás valódi megértésében alapvetően járatlan volt.

   Nikodémus példáján azt kell meglátnunk, hogy nem a teológiai végzettség megszerzése az út az ige megértéséhez, hanem az újjászületés és a Szent Szellem bennünk lévő munkája. Mondhatni azt is, hogy a sok igemagyarázatot és felekezeti értelmezést megtanuló teológus végzettség sokszor inkább akadálya az ige valódi megértésének, és ezzel szemben az egyszerű, előítéletektől mentes, becsületes hívő emberek viszonylag könnyen megértik az igét. Jól példázza ezt az is, hogy Jézus egyetlen farizeust vagy írástudót sem hívott el a tizenkét apostol közé, hanem mind egyszerű, tanulatlan embert; halászt, vámszedőt, zelótát stb. A farizeusok és írástudók alapvetően Jézus legádázabb ellenségei voltak néhány őszinte érdeklődőt kivéve, akik viszont a félelmük miatt nem merték nyíltan felvállalni a hitüket. Saul (a későbbi) Pál az akkori kor legmagasabb farizeusi képzettségében részesült (Gamáliel lábainál tanult), de a tudománya csak arra terjedt ki, hogy halálra üldözte a keresztyéneket, míg a damaszkuszi úton meg nem tért.

   Gamáliel tudománya is csak arra volt elég Jézus személyének megítélésében, hogy óvatosságra intse a többieket:

   *„Mostanra nézve is mondom néktek, álljatok el ez emberektől, és **hagyjatok békét** nékik: mert **ha emberektől van e tanács, vagy e dolog, semmivé lesz; Ha pedig Istentől van, ti fel nem bonthatjátok azt;** nehogy esetleg Isten ellen harcolóknak is találtassatok.”* (Ap.csel. 5:38-39)

Ez a teljes tanácstalanság esete, amire a magyar ember azt szokta mondani:

„Várjuk ki a végét és majd meglátjuk”

Ha az igét nem értjük meg, nem fogjuk megérteni Jézus személyét, életét és szolgálatát, mert Ő a testté lett ige. Könnyen mi büszke farizeusokká és írástudókká válhatunk, akik „betű szerint” ismerik az Írásokat, de közben „megöljük Jézust”, mint a farizeusok tették, üldözve az igaz keresztyéneket.

2. Engedelmességben járás

A bűn elválaszt Istentől és a parancsolatoknak való engedetlenségben (bűnben) élve nem számíthatunk az *ige megértésére.*

*„**Aki ismeri az én parancsolataimat és megtartja azokat**, az szeret engem; aki pedig engem szeret, azt szereti az én Atyám, én is szeretem azt, és **kijelentem magamat annak**.”* (János 14:21)

Az ige megértését segítik a következők

1. Odaszánt imádkozó élet

A világ zajait kizárva, imádkozva olvasni az igét „kidugott szellemi antennával”.

Imádkozni azért, hogy „megnyíljon az ige ajtaja”, hogy a kijelentés, ismeret beszéde és bölcsesség szellemi ajándékok működésén keresztül kapjunk megértést az Úrtól.

2. Rendszeres és módszeres igeolvasás

Erre nagyon sok tanácsot és módszert lehet olvasni. A Biblia semmilyen más könyvhöz nem hasonlítható, ezért olvasni is másként kell. Nem az elejétől a végéig egyszer elolvasni és kész. Ha valaki így próbálkozik, akkor szinte biztos kudarcra számíthat. A következő tanácsokat szeretném adni:

- Lehetőleg naponta olvassunk el egy igeszakaszt, vagy fejezetet.
- A hívő élet elején járók az Újszövetség és azon belül is az evangéliumok olvasásával kezdjék el a Biblia olvasását.
- Azt követően kétszer, háromszor is el lehet olvasni az egész Újszövetséget, egyelőre kihagyva a Jelenések könyvét, de mellé lehet viszont olvasni az Ószövetségből a Zsoltárok könyvét és a Példabeszédeket.
- Ha ezeken túljut valaki, akkor rá lehet térni az Ószövetség elejétől a végéig való elolvasására és végül elolvasva az Újszövetségből a Jelenések könyvét. Így eljutunk a teljes szentírás megismeréséig, de sok mindent még mindig nem fogunk megérteni, de ez nem baj.

- Nem kell leragadni és erőlködni az éppen olvasottak megértésével. Ha valamit az olvasáskor nem értünk meg, hanem menjünk tovább az olvasásban. Mindig lesz „lemaradásunk” a megértésben az olvasottakhoz képest, de így egyre mélyebbre juthatunk a megértésben.
- Minden nap – az olvasást követő többi időben – szánjunk időt, akár munka mellett is, hogy próbáljuk megérteni az aznap olvasottakat.
- Az életünk kevés ahhoz, hogy mindent megértsünk, ezért ez ne kedvetlenítsen el senkit. Ez azt is jelenti, hogy életünk végéig (tizedszer, huszadszor) is olvashatjuk a Bibliát és még mindig fog újat mondani. A Biblia olvasása a Szent Szellem által egy kimeríthetetlen forrás. Az életünk célja az igazság minél mélyebb megismerése.

3. „Gondolkozni az igén éjjel és nappal”

Nem elég „csak olvasni” az igét, hanem annál jóval több időt kell szánni az azon való gondolkozásra, „elmélkedésre”. Egy kedves ige számomra a sok közül, amit a hívő életben való boldogulás „receptjének” is szoktam nevezni:

„El ne távozzék e törvénynek könyve a te szádtól, hanem ***gondolkodjál arról éjjel és nappal,*** *hogy vigyázz és mindent úgy cselekedjél, amint írva van abban, mert akkor leszel jó szerencsés a te utjaidon és akkor boldogulsz.”* (Józsué 1:8)

Ismerni a parancsolatokat – gondolkodni azokon – és úgy cselekedni!

Az ige megértése nehéz, mélyre ásó munka („kincs-bányászat”) eredménye, ami befektetést igényel, és nem jön könnyen. Meg van az ára!

4. Kutakodni az igében, hogy úgy vannak-e azok?

Sokan megelégednek a tanító által elmondottakkal, elhiszik és megjegyzik azt, de ez nagyon kevés és veszélyes. A tanítókat is meg kell vizsgálni és ellenőrizni az ige alapján, hogy valóban úgy vannak-e azok, amit mondanak? A béreabeliek ezt tették. Leellenőrizték Pál apostolt is, hogy „úgy vannak-e” a dolgok és ezért Pál meg is dicsérte őket.

„Az atyafiak pedig azonnal, azon éjszakán ***elküldik Pált Silással*** *egyetemben* ***Béreába;*** *kik mikor odamentek, elmennek a zsidóknak zsinagógájába.* ***Ezek pedig nemesebb lelkűek voltak*** *a Thessalonikabelieknél, úgymint* ***kik beveszik az igét teljes készséggel, naponként tudakozva az írásokat, ha úgy vannak-e ezek.****”*
(Ap.csel. 17:10-11)

Nem lenne olyan sok tévtanítás ma az egyházban, ha sok béreabeliekhez hasonló gyülekezet lenne, akik veszik a fáradságot és megvizsgálják a szolgálók tanításait.

5. A teljes írás ismeretének és értelmezésének fontossága

Ha csak egyetlen ige helyes értelmezésére akarunk is eljutni, nem elég elolvasni és megpróbálni megfejteni, hogy az az ige – kiragadva a teljes szentírási környezetétől – önmagában mit jelenthet, hanem meg kell vizsgálni a következőket:

- a konkrét ige közvetlen szöveg-környezetét,
- a logikailag összetartozó igeszakaszt, az egész történetet, az egész üzenetet,
- minden más hasonló előfordulást a Szentírásban,
- végül összevetni a Szentírás teljességének üzenetével,
- belegondolni, hogy Jézus személyével, jellemével, életével és szolgálatával összeegyeztethető az, amit gondunk? Jézus mit szólna ahhoz? Ő tenne ilyet?

*„**A teljes írás** Istentől ihletett és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre,”* (2 Tim 3:16)

Tudjuk, hogy a teljes írásból elvenni (megcsonkítani) vagy hozzátenni csak átok terhe mellett lehet. Ebben az igében tehát az írás **teljességén** van a hangsúly.

Eléggé elterjedt a hívők részéről, hogy „csípőből tüzelnek” egy-egy kiragadott igével, de sajnos előfordul, hogy szolgálók is egyetlen igére építenek fel egy egész tanítást. Ezek nagyon veszélyes dolgok. Így születik sok meg nem értés és tévtanítás. Itt is érvényes, hogy két-három tanúbizonyságon megáll minden dolog és fontos, hogy az ellenkezőjére se legyenek példák az igében.

Nézzünk meg egy széleskörűen elterjedt, tipikus rossz értelmezést:

„Ne ítéljetek, hogy ne ítéltessetek.” (Máté 7:1)

Ha ezt az igét önmagában és általánosan kiterjesztve mindenre értelmezzük, akkor ez azt jelenti, hogy tilos bármit és bárkik is megítélni, mert különben mi is ítélet alá esünk.

Sokan szeretik ezt ma idézni hívők és szolgálók, vezetők egyaránt, ugyanis ha ezt így értelmezik az nagyon kényelmes mindenkinek.

Az „úgy élek, ahogy akarok, ne szóljon bele senki, ... úgy hirdetem az igét és ne ítélje azt meg senki, mert én azt az Úrtól vettem” – a kialakult gyakorlat sajnos ma sok gyülekezetben. A fenti ige azonban egyáltalán nem erről szól, ha egy kicsit körültekintőbben megvizsgáljuk.

A hivatkozott ige közvetlen környezetében ugyanis – néhány igével később, ami még a történethez szorosan hozzátartozik – a következőt mondja az ige:

*„**Képmutató**, vesd ki **előbb** a gerendát a **te szemedből**, és **akkor gondolj arra**, hogy **kivessed a szálkát a te atyádfiának szeméből!**”* (Máté 7:5).

Ha elolvassuk az egész történetet, máris kiderül, hogy itt egyáltalán nem egy általános érvényű, mindenre kiterjedő tiltásról van tehát szó, hanem arról, hogy a képmutató emberek, akik nem úgy élnek, ahogyan azt kifelé mutatják, óvakodjanak mások megítélésétől, mert jogosan számíthatnak ítéletre másoktól!

„Te mondod nekem, hogy én ...pedig te még inkább" ... – szoktuk mondani ilyen estben. Itt erről van szó! Ha tehát valakinek nincs erkölcsi alapja ahhoz, hogy mást a bűnére figyelmeztessen, mert maga is vétkes, akkor maradjon csendben, vagy **előbb hagyja el a saját** – lehet, hogy sokkal nagyobb (gerenda) – **bűnét**, és ha ezt megtette és maga feddhetetlen, akkor már van erkölcsi alapja arra, hogy odamenjen és figyelmeztessen mást a bűnére. Ez viszont már nem csak lehetőség, hanem egyenesen kötelesség!

Pál apostol erre a kötelezettségükre figyelmezteti a korinthusi hívőket:

„Megszégyenítésetekre mondom: Hát ***nincs ti köztetek egy bölcs ember sem, aki ítéletet tehetne az ő atyjafiai között?*** (1 Kor 6:5)

Pál más esetben is többször figyelmezet, hogy „ints, feddj, buzdíts", sőt az Ó-szövetségben a próféták mind a nép bűnére figyelmeztetnek, de a gyülekezetnek is feladata a szentség megőrzése és bűn kiszorítása a gyülekezetből:

„Eképpen a ti ***mennyei Atyátok sem akarja, hogy egy is elvesszen e kicsinyek közül. Ha pedig a te atyádfia vétkezik ellened, menj el és dorgáld meg őt*** *négy szem között: ha hallgat rád, megnyerted a te atyádfiát; Ha pedig nem hallgat rád, végy magad mellé még egyet vagy kettőt, hogy két vagy három tanú vallomásával erősíttessék minden szó. Ha azokra nem hallgat, mondd meg a gyülekezetnek; ha a gyülekezetre sem hallgat, legyen előtted olyan, mint a pogány és a vámszedő."* (Máté 18:14)

Ennek a parancsolatnak nagyon kevés gyülekezetben engedelmeskednek ma, ezért nagyon sokan el fognak veszni (kárhozatra fognak menni) a gyülekezetekből.

Ha csak idáig is eljutunk az ige értelmezésében máris teljesen megfordult a fenti kiragadott ige értelmezése. Látjuk már milyen veszélyes egy-egy kiragadott ige önmagában való értelmezése? Isten akarata az, hogy „senki se vesszen el a kicsinyek közül", de ha sokan a megítélés általános tiltásaként értelmezik ezt az igét, akkor – némán maradva – a Sátán munkatársaivá szegődnek és ezért sokan el fognak veszni. Persze ehhez hozzátartozik az is, hogy hívők ezt az igét akkor tudják csak mások javára felhasználni és másokat megmenteni, ha előbb magukat mentik meg engedelmeskedve a következő parancsolatnak:

„Amiképpen szent az, aki elhívott titeket, ti is ***szentek legyetek teljes életetekben;"*** (1Pét 1:15)

Magyarázás „ajándéka” – beszéd ajándékainak fontossága (1 Kor. 12.)

Vannak hívők, akiknek sikerül eljutni az érettség bizonyos fokára és vannak szolgálók – főként prófétai ajándékkal rendelkező emberek – , akik szolgálni tudnak mások felé az által, hogy hitelesen magyarázzák az igét. Ez Isten munkája és ajándéka a hívőkben, amivel mások segítségére lehetnek az ige magyarázatában. Törekedni kell azonban arra, hogy mindenki igyekezzen minél előbb eljutni az érettségre, hogy maga is értse az igét, de igénybe lehet venni más megajándékozott testvér szolgálatát is, hogy magyarázza meg egy-egy ige jelentését. Fontos, hogy mindig érett hívőkhöz forduljunk magyarázatért és ne „tejnek italával táplálkozó kisded” magyarázzon „kisdedeknek”.

A megértés egy folyamat – úton vagyunk

Jézus az ÚT, tehát az ige (Jézus) megértésében is úton vagyunk. Kezdő hívőként (megtérés után egy év) természetes, hogy többször másokhoz kell fordulni magyarázatért, de az érettség folyamatában előre haladva az ige egyre mélyebb megértésére tudunk jutni. Az ÚT azt is jelenti, hogy azon nem szokás megállni, hanem a fő célja, hogy haladjunk rajta, tehát a megértésben is folyamatos haladnunk kell előre a mind teljesebb és mind mélyebb megértés felé. Ehhez odaszánás és változás készsége szükséges.

A megértés mélysége

Az említett Gamáliel bölcsessége tulajdonképpen egy „halott-kémkedés”, mert utólag, amikor minden nyilvánvalóvá válik, akkor mond véleményt, akkor értelmez valamit.

A megértésnek van a teljes Írás egészére való kiterjedése, de van egy mélysége is, egyre mélyebb kijelentések megértése az igéből. A megértés szorosan kapcsolódik a különbség tételhez, hogy mi a jó és mi a rossz, ami az érett hívők sajátja.

A megértés mélységét tekintve ez a következő mélységi szinteket jelenti:

- egy **konkrét esetet** tekintve megérteni valamit és ítéletet alkotni,
- megértve a hasonló konkrét esetek közötti összefüggést, és meglátni, hogy itt egy általánosabb kiterjedtségről, egy **jelenségről** van szó,
- mélyére hatolva a dolgoknak és vizsgálva az **ok-okozati** összefüggéseket **eljutni a gyökerekig,** amik előidézik a jelenségeket, vagyis a jelenségek **okai**.

Néha elég egy elszigetelt dolog esetén önmagában megérteni és megítélni a dolgot, de több hasonló esetben észre kell vennünk, hogy itt már egy jelenségről van szó és ilyenkor törekedni kell, hogy eljussunk a vizsgálódásainkban a gyökerekig, hogy valóságos megértésre jussunk és hatékony megoldásokat találjunk, mert különben csak a „levegőt vagdossuk.”

Néhány szó a Biblia-fordításokról

Nagyon sok Biblia-fordítás áll rendelkezésünkre több nyelven és van sok egyéb hasznos segédeszköz is: Biblia magyarázatok, kommentárok, konkordanciák, Biblia CD-k eredeti görög szóhasználattal, korhű térképek stb. Ezek mind hasznos segédeszközök az ige értelmezéséhez.

Sajnos egyetlen Biblia fordítás sem tökéletes; emberek fordították. A bennünk lévő Szent Szellem azonban, mint a Biblia szerzője és ihletője sokszor felhívja a figyelmünket, hogy egy-egy helyen a fordítással probléma van és akkor ott utána tudunk nézni és a Szellem által magunk is tudjuk korrigálni, hogy ott mi lenne a helyes fordítás. A legjobb értelmező és lektor a Szent Szellem. Ezt sose felejtsük el! Őt semmi és senki sem tudja helyettesíteni.

Egy személyes vélemény és tanács, de ezzel nem kívánom megítélni senki szokását!

A Biblia fordítások között is különbséget lehet tenni. Vannak, amiket alap fordításnak lehet tekinteni, és vannak, amik inkább un. magyarázó fordítások. Általánosan elfogadott vélemény (a hibáik ellenére), hogy angol nyelven a King James fordítás, német nyelven Luther Márton fordítása és magyar nyelven a Károli Gáspár fordítása ilyen alap fordítások. Ezeknek az elmúlt években több revidiált fordítása is megjelent, amik segítik a mai nyelven való megértést. Érdemes elsősorban ezeket az alap változatokat olvasni rendszeresen és mellette olvasni más fordításokat, mint magyarázó fordításokat az ige megértésének segítésére.

Jézus az ige, aki testté lett

Befejezésül, de nem utolsó sorban a leglényegesebb dologról néhány gondolat. Sosem szabad elfelejtenünk az ige értelmezésekor, hogy Jézus „a testté lett ige”. Ha az ige megértéséről beszélünk, akkor Jézus személyének, életének és szolgálatának megértéséről van szó. A Biblia nagyobbik első fele, az Ószövetség Jézusra mutat, a másik fele az Újszövetség pedig Jézusról szól.

Ezért minden ige értelmezésnek összhangban kell lenni Jézus személyével, életével és szolgálatával: jellemével, cselekedeteivel és kijelentéseivel. Semmilyen értelmezés nem mondhat ezeknek ellent!

Az ige megértése tehát valójában Jézusról szóló kijelentés a Szent Szellem által. Amikor egy igével állítunk valamit, akkor azzal Jézusról mondunk ki valamit.

Jól példázza ezeket a következő ige:

„Ti pedig kinek mondotok engem? Simon Péter pedig felelvén, monda: ***Te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia.*** *És felelvén Jézus, monda néki: Boldog vagy Simon, Jónának fia, mert* ***nem test és vér jelentette ezt meg néked, hanem az én mennyei Atyám.*** *De én is mondom néked, hogy te Péter vagy, és* ***ezen a kősziklán építem fel az én egyházamat, és a pokol kapui sem vesznek rajta diadalmat.****”* (Máté 16.15-18.)

Az Úr adjon nekünk bölcsességet, és érezzük annak felelősségét, hogy bármit is mondunk az ige alapján, azzal Jézusról jelentünk ki valamit. A Szent Szellem azért jött, hogy Jézusról tegyen bizonyságot, ahogy Péter esetében is látjuk. Nem lehet test és vér által kijelenteni Jézusról dolgokat, és az igét sem értelmezni. Fontos tehát, hogy mindig az igének engedelmeskedve, a szellem vezetésében járjunk.

Legyen kedves az Úr számára, amit kijelentünk az ige értelmezése alapján, és ahogyan éljük az életünket, hogy kedvét lelje bennünk és azt mondja nekünk is, hogy „jól vagyon jó és hű szolgám”.

Dicsőség Neki mindenért.

Az Ige testté lett

*„És az **Ige testté lett** és lakozik mi közöttünk (és **láttuk az ő dicsőségét**, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét), aki teljes volt kegyelemmel és igazsággal.”* – mondja a János Jézusról a János 1:14-ben.

Jézus örökké létező személy. Ő az Alfa és az Omega. Ott volt a kezdeteknél a teremtésnél és ott lesz a világkorszak végén is, amikor megítéli a világot.

Az Ige Isten kimondott teremtő Szava volt sokáig.

A kezdeteknél a teremtéskor Isten szólt (ige) és lett. Isten kimondott szavára előálltak a dolgok. „És monda Isten

‘*Legyen világosság és lőn világosság*.’ (1 Mózes 1:3)

‘*Legyen mennyezet a víz között’*, (1 Mózes 1:6)

‘*Gyűljenek egybe az ég alatt való vizek egy helyre’* ... És úgy lőn”. (1 Mózes 1:9)

Isten sokszor és sokféleképpen szólt az emberekhez évszázadokon át, az utolsó napokban pedig szólt az Ő Fia által. (Zsidó 1:1)

Isten emberi formában küldte el a fiát a földre, hogy az Isten képére teremtett emberekkel azonos formában legyen jelen közöttük. Jézus hozzánk hasonló emberi formában – a test korlátai közé rekesztve – élt és szolgált itt a földön.

Neki is voltak fájdalmai, ismerte a betegségeket, szenvedett és megkísértetett hozzánk hasonlóan. Betöltött minden parancsolatot, próféciát és sosem követett el bűnt.

Isten fiaként a földi élete során engedelmes volt mindenben az Atyának. Mindig csak azt cselekedete, amit látott, hogy az Atya is cselekedett, bemutatva ezzel Önmagában az Atyát is:

„Én és az Atya egy vagyunk”. (János 10:30)

„aki engem látott, látta az Atyát;” (János 14:9)

Jézus földi szolgálata időben nagyon távolinak tűnik számunkra. Miután teljesen elvégezte a földi szolgálatát, elment és az Atya jobbjára ült. Pünkösdkor elküldte maga helyett a megígért Szent Szellemet:

*„**Jobb néktek**, **hogy én elmenjek**: mert ha el nem megyek, nem jő el hozzátok a Vigasztaló: ha pedig elmegyek, elküldöm azt ti hozzátok. És az, mikor eljön, **megfeddi a világot bűn, igazság és ítélet tekintetében**:”* (János 16:7-8)

Jézus arra gondolt, hogy amikor Ő itt volt, akkor egy ember fizikai korlátai közé volt rekesztve Isten teljessége, miután pedig kitöltetett a megígért Szent Szellem az egész földre, Ő a földön lévő összes ember számára a föld minden részén elérhetővé vált.

*„Valakik pedig **befogadják** őt, hatalmat ad azoknak, hogy **Isten fiaivá legyenek**, azoknak, akik az ő nevében hisznek. **Akik nem vérből**, sem a testnek akaratából, sem a férfiúnak indulatjából, **hanem Istentől** (szellem által) **születtek**. **És az Ige testté lett és lakozik mi közöttünk** ... .”* (János 1:12-14)

A Szent Szellem befogadása által Isten szelleme él bennünk és Jézushoz hasonlóan testi korlátaink közé rekesztve ugyan, de mi is Isten fiaivá válunk; mindenki, aki Isten szelleme által (újjá)született. Jézus ez által megsokszorozza magát a földön mind-azokban, akik Őt befogadják, akikben a Szellem által Ő lakozást vett.

Pünkösd után Jézus már nem kőből épült templomokban akar lakni!

*„Ama Magasságos **nem kézzel csinált templomokban lakik**, mint a próféta mondja:*

*A menny nékem ülőszékem, a föld pedig az én lábaimnak zsámolya; micsoda **házat építhettek nékem?**”* (Ap.csel. 7:48-49)

Ma Isten az Ő szelleme a Szent Szellem által bennünk lakozik, a mi testünk a Szent Szellem temploma.

*„Nem tudjátok, hogy **ti Isten temploma vagytok, és az Isten Lelke lakozik bennetek**?”* (1 Kor 3:16)

Isten „temploma” – az Újszövetség időszakában – nem kőből épült „templom”, hanem az újjászületett hívők közössége: emberek!

*„Ti magatok is **mint élő kövek épüljetek fel lelki házzá**, szent papsággá, hogy lelki áldozatokkal áldozzatok, amelyek kedvesek Istennek a Jézus Krisztus által.”* (1 Péter 2:5)

*„**Ti** pedig a **Krisztus teste vagytok**, és tagjai rész szerint.”* (1 Kor 12:27)

Van Krisztusnak egy láthatatlan teste, az egyetemes Egyház, ami az egész földön élő szentek összessége, de van egy látható megnyilvánulása is, a helyi gyülekezetekben, ahol az emberek élnek.

Ma Krisztus az Ő látható testén a *gyülekezeteken* keresztül akarja végezni az Ő szolgálatát az egész földön. Ez azonban csak akkor lehetséges, ha Jézus földi szolgálatához hasonlóan Krisztus mai teste az Egyház is mindenben az Atya akaratát figyeli, és csak azokat cselekszi, amit az Atya is cselekszik; engedelmes módon, ahogyan a Fiú is engedelmes volt az Atyának mindenben. Mi fiakként a mi Atyánk felé szintén kell, hogy hasonló engedelmességet tanúsítsunk mindenben.

Jánosnak Jézusra vonatkozó azon kijelentése, hogy „az Ige testté lett” Jézus eltávozása után a Szent Szellemet befogadott hívőkből álló **Krisztus Testére**, a gyülekezetre is

értelmezhető. Jézus testileg, ma a hívők közösségében van jelen a földön, így az Ige ma a hívők közösségében – Krisztus Teste – „lesz testté”, a gyülekezet által megdicsőítve az Atyát a földön, ahogy annak idején Jézus dicsőítette meg az Atyát.

Ebben a munkában Isten csak az újjászületett – Szent Szellemet befogadott – hívőket tudja használni, akik újjászületett szellemük által képesek Istennel kapcsolat tartani.

„***Az én juhaim hallják az én szómat***,...” (János 10:27).

Ha az Úr akaratában akarunk járni minden dologban, akkor folyamatosan „hallani kell az Ő hangját”.

Tudjuk, hogy Isten szellemi ajándékokkal látta el a hívőket (1 Kor. 12) és így lehetővé vált minden hívő számára az, amiről Péter Pünkösdkor beszélt:

„És lészen az utolsó napokban, ezt mondja az Isten, ***kitöltök az én Lelkemből minden testre: és prófétálnak a ti fiaitok és leányaitok, és a ti ifjaitok látásokat látnak, és a ti véneitek álmokat álmodnak.*** *És éppen az én szolgáimra és az én szolgálóleányaimra is kitöltök azokban a napokban az én Lelkemből, és* ***prófétálnak****.”* (Ap.csel. 2:17-18)

Akik szellem szerint járnak, azok megtapasztalhatták már az életükben, hogy Isten ma is ad álmokat, kijelentéseket, próféciákat, de sokszor csak az újjászületett szellemünk bizonyossága alapján vezet bennünket.

Mit jelent ez?

Tudjuk, hogy a Szent Szellem mindeneket megvizsgál és azért jött, hogy „ítéletet tegyen bűn és igazság tekintetében.” Ha tehát figyelünk a bennünk lakozó Szent Szellem bizonyságtételére (megvizsgálás és ítélet) az életünkben, akkor a Szent Szellem bizonyossága a jó úton – a keskeny úton – és az Atya akaratával megegyező módon tud vezetni bennünket. Az írott Ige, Szent Szellem által ihletett írás, ami szintén segítségünkre van ebben a vezetésben.

A Róma 12. 1-2 a következőkről beszél:

- oda kell szánnunk a mi testünket Istennek kedves áldozatul,
- ne szabjuk magunkat e világhoz, azaz ne a világ normái szerint éljünk,
- változzunk el az elménk megújulása által,
- és akkor meg fogjuk ismerni Isten akaratát.

Halálba adva a mi testünket kívánságaival együtt, elszakítva magunkat a világtól és a Szent Szellem által vezetve az „igén gondolkodva éjjel és nappal” a gondolkozásunk egyre inkább Isten gondolkozására fog elváltozni. Így tudjuk megismerni az Ő jó, kedves és tökéletes akaratát a mi életünkben.

Isten szerint gondolkodva előfordul, hogy már észre sem vesszük, hogy kijelentést kaptunk, mert állandóan kijelentésben élünk és tudtunkon kívül a szellem által beszélve kijelentéseket és próféciákat szólhatunk egymás felé.

Nem elérhetetlen szellemi magaslatok ezek, hanem a hívők számára olyan alapvető dolgok, amik lehetővé teszik számukra, hogy „az Ő juhai hallják az Ő hangját”. Csak így tudják megismerni az akaratát és követni Őt.

A Szellem vezetésére figyelve beszélgettem többször emberekkel és olyan dolgokat mondtam ki, amit a másik személy az életére vonatkozó kijelentésként, vagy próféciaként azonosított, holott én ebből semmit sem vettem észre. Ő szólt, hogy „te most prófétáltál nekem”. Először meglepődve mondtam, hogy „nem, én nem prófétáltam csak beszélgettünk”. „De prófétáltál” erősítette meg ő.

Ha a gondolataink el tudnak változni Isten gondolaivá és ezek szerint cselekszünk minden nap, akkor Isten akaratában tudunk járni és „az Ige testté lesz bennünk” *egyénileg* és *közösségileg* is megdicsőítve a Krisztust ebben a sötét világban a bennük lévő világosság által. Pontosan úgy, ahogyan az a Jézus földi szolgálata során megvalósult, hogy hozzánk hasonló testben dicsőítette meg az Atyát.

Ez Isten akarata a hívők és a hívők közössége számára, hogy az „Ige bennük testté váljon” vagyis Isten akarata nyilvánuljon meg mindenkor a hívők fizikai cselekedeteiben. Ez az, ami meg tudja dicsőíteni az Atyát itt és most a földön, hogy a világ valóban megláthassa bennünk az Isten fiát, Krisztust és lehulljon a lepel a szemünkről.

Ez Isten akarata a hívőkre és a hívő közösségekre, a gyülekezetekre vonatkozóan. Ha most az jut az eszünkbe, hogy a mai hívők és a gyülekezeteknek nevezett közösségek élete messze van ettől az állapottól, akkor ez azt jelzi, hogy ma sok emberi akarat valósul meg Isten akarata helyett a gyülekezetekben. Ezzel együtt látjuk viszont a célt, hogy milyen irányba kellene elmozdulni a gyülekezeteknek ahhoz, hogy az Atya meg tudja dicsőíteni magát bennük.

Sok mindenért imádkoznak a hívők kitartóan és nagy odaszánással, de hiszem, hogy mindaz megvalósul, ha ez az akarati egység az Atyával és ezzel együtt Jézussal is megvalósul. Ezért imádkozik az Atya jobbján Jézus 2000 éve és ezért jó lenne, ha vele egységben mi is ezért tudnánk imádkozni.

„*De nemcsak ő érettük* ***könyörgök****, hanem azokért is, akik az ő beszédükre hisznek majd én bennem;* ***hogy mindnyájan egyek legyenek****; amint te én bennem, Atyám, és én te benned,* ***hogy*** *ők is* ***egyek legyenek mi bennünk: hogy elhiggye a világ, hogy te küldtél engem.***” (János 17.20-21)

Legyen meg az Úr akarata. Minden dicsőség az Úré.

Fehér ruha

Sok hagyománynak – beleértve a sokszor keresztyénnek nevezett hagyományokat is – nem sok köze van az ige igazságához. Most egy kivételt szeretnék említeni a mindenki által jól ismert, de egyre inkább kevésbé gyakorolt esküvők elmaradhatatlan, fehér menyasszonyi ruhájáról. Az idősebbek talán még emlékeznek rá, hogy a menyasszony

ruhájának fehér színe az esküvőre készülő lány ártatlanságának, tisztaságának a jelképe is volt egyben, aki igyekezett megőrizni magát tisztán a vőlegénye számára és csak az örök hűség esküvésének éjszakáján hálták el boldog egyesülésben a nászt, majd egymásnak örülve boldogan nászútra mentek a szeretett vőlegénnyel.

Pál apostol a Szent Szellem által von párhuzamot a férfi és nő házassága, valamint Krisztus és az Egyház, a Gyülekezet között.

„A férj feje a feleségének, mint a Krisztus is feje az egyháznak, és ugyanő megtartója a testnek. De ***miképpen az egyház engedelmes a Krisztusnak, azonképpen az asszonyok is engedelmesek legyenek férjüknek*** *mindenben. Ti férfiak, szeressétek a ti feleségeteket, miképpen a Krisztus is szerette az egyházat, és Önmagát adta azért; Hogy azt* ***megszentelje, megtisztítván a víznek fürdőjével az ige által, hogy majd Önmaga elébe állítsa dicsőségben az egyházat, úgy hogy azon ne legyen szeplő, vagy sömörgözés, vagy valami afféle; hanem hogy legyen szent és feddhetetlen****. ... Mert az Ő testének tagjai vagyunk, az Ő testéből és az Ő csontjaiból valók. Annakokáért elhagyja az ember atyját és anyját, és ragaszkodik az ő feleségéhez; és lesznek ketten egy testté. Felette* ***nagy titok ez: de én*** *a* ***Krisztusról és az egyházról szólok****. Hanem azért ti is egyen-egyen, ki-ki az ő feleségét úgy szeresse, mint önmagát; az asszony pedig meglássa, hogy félje a férjét."* (Ef. 5:23-33).

Most a Vőlegény (Krisztus) és a Menyasszony (az Egyház) kapcsolatán haladnánk tovább. Ma az Egyház, mint Menyasszony a Vőlegény jegyeseként, szeplő és sömörgőzés nélkül, a menyasszony szentséget és feddhetetlenséget jelképező fehér ruhájában kell, hogy odaálljon a Vőlegény, Jézus elé.

A biblikus keresztyének által gyakorolt hitvalló keresztség (bemerítés) alkalmával használt fehér ruha is ezt a vőlegénynek való szent elkötelezettséget fejezi ki: a bemerítkező, mint Krisztus Testének leendő tagja, a menyasszony természetével azonosulva jegyzi el magát Krisztussal, a Vőlegénnyel egy szent és feddhetetlen életre, egy felbonthatatlan örök szövetségre. Az elkötelezett, Krisztusnak engedelmeskedő hívők élete az ige szerint a „menyasszonyi jegyeket" kell, hogy hordozza:

- sóvárgás a Vőlegény után,
- a találkozás utáni vágy,
- a szellemi közösség megélések öröme,
- megőrizve magát a világgal való paráználkodástól, szentül és feddhetetlenül élve minden nap.

A jelképeknél maradva nézzük meg, mit is jelent a szentség fehér ruhája a hívők mindennapi életében.

Az evangéliumokban példázatként olvashatunk egy menyegzői vacsoráról, de a Jelenések könyvében nagyon szép képben azt írja le János apostol, mikor valóban bekövetkezik Krisztus, a Bárány menyegzője az Ő feleségével, az Egyházzal:

„Örüljünk és örvendezzünk, és adjunk dicsőséget néki, mert eljött a Bárány menyegzője, és az ő ***felesége elkészítette magát****. És adatott annak, hogy* ***felöltözzék tiszta és ragyogó fehér gyolcsba****; mert* ***a fehér gyolcs a szenteknek igazságos cselekedetei****.”* (Jelenések 19:7-8).

Az ige itt a menyasszony oldalára koncentrál, ami sokat mond nekünk:

- a *feleség készítette el magát,*
- *felöltözik fehér ruhába,*
- a fehér ruha *a szentek igazságos* ***cselekedete****.*

Az igében itt ugyanazt látjuk, amit a hagyományokból is jól ismerünk, hogy a menyasszony dolga volt a fehér ruhába velő felöltözés. A vőlegény csak felékesítve, készen látta a menyasszonyt és csodálkozott annak a szépségén. A parázna világ hatására a házasság és annak szentsége lassan teljesen kikopik a mindennapi gyakorlatból és mivel a hívők sokan ennek a jelképnek már a tartalmát sem ismerik, ezért vannak, akik úgy gondolják, hogy majd Jézus a Vőlegény fel fogja őket készíteni. Ez azonban nem így van. A felkészülés nem Jézus, a vőlegény dolga, hanem teljes egészében a menyasszony, vagyis a hívők feladata. A szentek fehér ruhájának a felöltése azt jelenti, hogy a hívők a szentekhez illő *igazságos cselekedeteket* cselekszenek.

Érdemes itt egy pillanatra megállni. Sokszor próbálják a hívők valami szuperszellemi módon a cselekedeteikről elterelni a figyelmet és a hitre és a szívre terelni, ami kívülről nem látszik. Teszik ezt főként olyankor, amikor a cselekedeteiket más hívők az ige igazságára hivatkozva megítélik. Ilyenkor ilyen védekező szavakat hallunk:

- Jézus nem személyválogató,
- ne ítélj, hogy ne ítéltess,
- Jézus nem a külsőt, hanem a szív állapotát nézni.

Ez valamilyen szinten mind igaz:

- *a személyválogatásról*: Jézus nem válogat a bűnösök között, amikor megtérésre hívja őket, de miután megtértek és megismerték Őt, a szentet és igazat, azt követően tőlünk is azt várja, hogy „szentek legyetek, mert én szent vagyok – teljes életetekben”.

- *a „ne ítélj” felszólításról*: a bűnösök mentsége és hamis védekezése ez, mert a bölcs ember szeretettel fogadja a feddést (Péld. 9.8.),

- *a szív állapotáról*: kezdetben, a kiválasztáskor valóban fontos Jézus számára és később is, hogy megőrizzük magunkat szentségben, hogy békességünk legyen Istennel. Lehet a bűnös, csalfa szív állapotát képmutató módon 1-2 órás, felületes heti közösség alkalmával évekig is takargatni, de Jézus ilyenkor is látja a szív valódi állapotát. A szív állapota a hozzánk közel állók előtt tartósan nem leplezhető, mert alapvetően az fog kijönni belőlünk és meglátszani rajtunk, ami bennünk, a szívünkben van.

Jézust nem érdekli az embereket megtévesztő képmutatásunk, ő a szívünk valódi állapotát és a cselekedeteinket vizsgálja. A hit és cselekedetek kapcsolatáról mondja Jakab apostol:

- „*a hit cselekedet nélkül halott*” (semmit sem ér) Jakab 2.20.
- „*mutasd meg nekem a te hitedet a te cselekedeteidből*”. Jakab 2.17.

Nem sokan szokták emlegetni, hogy ama napon, amikor oda kell majd állnunk utolsó ítéletre az Igaz Bíró, Jézus Krisztus elé, a mi megítélésünk alapja is a cselekedeteink lesznek:

„*Mert nékünk mindnyájunknak meg kell jelennünk a Krisztus ítélőszéke előtt, hogy ki-ki megjutalmaztassék a szerint,* ***amiket e testben cselekedett****, vagy jót, vagy gonoszt.”*
(2 Kor. 5:10)

Ismét itt tartunk a cselekedeteknél. A kérdés most az, hogy mit jelent *a szentek igazságos cselekedete*?

Olyan világi emberektől hallom, akiknek semmi közük sincs Krisztushoz, hogy adományokat adnak felekezeteknek, vagy különböző „nemes célokra”. Nem keresztyén karitatív vallási és világi szervezetek is sok jó szándékú ételosztást szerveznek éhező emberek számára. Ez nemes dolog és összhangban van Isten akaratával. Az Úr fogja ezeket megítélni, valóban kinek-kinek a szíve alapján... De ha csak a bűnös lélek megnyugtatása a cél és nincs megtért ember mögötte, akkor Isten ítélete szempontjából számukra semmi haszna.

A *szentek igazságos cselekedete* jelenti a fehér ruhát. Látjuk, hogy itt *szentekről* van szó, akik *igazságos*, tehát Krisztus szerint való módon *cselekednek*. Ez nem azonos világi emberek jótékony cselekedeteivel, de emberi indíttatású vallásos cselekedetekkel sem!

Itt a valóban szent életet élő hívők cselekedeteiről van szó, akik Krisztus akaratával összhangban lévő módon cselekednek különböző dolgokat. Ez a fehér ruha! Ez a fehér ruha világít a világban, mert Jézus azt mondta, hogy „a világnak semmije sincs bennem”.

Ha valóságosan is érzékelni akarjuk, hogy milyen cselekedetekről van szó, akkor a következő ige segíthet ezt megérteni nekünk:

„*Élek pedig többé* ***nem én, hanem él bennem a Krisztus****;”* (Gal. 2.20)

Tehát olyan Krisztus szerinti, cselekedetekről van szó, amikor *nem én* (az ego) cselekszek dolgokat, *hanem a bennem élő Krisztus* **cselekszik rajtunk keresztül**, ill. általunk. Ez, mint a fehér ruha, valóban világítani fog ebben a bűnnel terhelt, sötét világban, ahogyan Jézus várja tőlünk, hogy *lámpások* és *világosság* legyünk a körülöttünk lévő világ számára.

Erről beszél Jézus, amikor a következőt mondja:

*„**Ti vagytok a világ világossága**. Nem rejtethetik el a hegyen épített város. Gyertyát sem azért gyújtanak, hogy a véka alá, hanem hogy a gyertyatartóba tegyék és fényljék mindazoknak, akik a házban vannak. Úgy **fényljék a ti világosságtok** az emberek előtt, **hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.**”*
(Máté 5:14-16).

A világosságot nem szabad elrejteni, a bennünk élő Krisztus életét ki kell vinni a körülöttünk élő sötét világba, nem szégyellve, hanem felemelve beletenni a „gyertya-tartóba”: megélve a mi szent életünket, a Krisztusban a körülöttünk élő, sötétségben járó világi emberek szeme láttára, minden nap.

A *véka* (templom, gyülekezeti ház) alá tett, valójában elrejtett világosság, még ha az valóban világosság is, a világ szempontjából semmit sem ér.

Olyan világosságról van szó, ami valóban fénylik a sötétben és az emberek számára nyilvánvaló lesz, hogy a cselekedeteink nem emberi, egónktól származó vallásos cselekedetek, hanem Krisztus jó ízét, valódi életet hordozó, kívánatos cselekedetek, amiben a világ meglátja Krisztust és dicsőíti a mi mennyei Atyánkat. Ez Isten terve számunkra a hét minden napján; a munkahelyen, a lakókörnyezetünkben és bárhol, amerre járunk. Ez az élet kell, hogy áradjon belőlünk szüntelen, mert csak ez dicsőíti meg a mennyei Atyánkat.

Készül már a fehér ruhánk? Munkálkodunk rajta folyamatosan, mert szeretnénk mihamarább találkozni a Vőlegénnyel? Vagy még vannak sömörgőzések, szeplők a világgal való parázna kapcsolataink miatt? Még van idő, de az ajtók egy idő után bezárulnak. *Okos szüzek* legyünk és nem balga szüzek, hogy a mi munkánk ne legyen hiábavaló, akiknek van olaj a lámpásunkban és világítanak a cselekedeteinkkel, és ha az Úr váratlanul visszajönne, nem lepné meg őket, mert felkészülten várják őt.

Várjuk vissza az Urat? Akkor itt van a készülődés, a munkálkodás ideje, hogy a fehér ruha elkészüljön az Úrral való találkozásra, a Menyegzőre.

Így legyen. Ámen.

Tökéletes házasság

Ennek az írásnak nem az a *célja*, hogy egy mindenre kiterjedően választ adjon a házasság kérdésére, hanem, hogy felhívja a figyelmet a hívők elvilágiasodott gondolkozására, és ráirányítsa a figyelmet Isten – házassággal kapcsolatos – eredeti tervére. Cél viszont felébreszteni a hívőkben a vágyat és ráhangolni őket, hogy Isten eredeti tervével összhangban, Őt megdicsőítve munkálkodjanak, és ne sodródjanak a világgal együtt a romlás irányába.

Néhány bevezető gondolat:

Szemben azzal a nemes és nagyon is gyakorlati céllal, amiért Isten megalkotta a legalapvetőbb társas kapcsolatot, a házasságot, szomorú, hogy az utóbbi években milyen mélyre süllyedt a házasságok helyzete az egész világon.

Minden gondolkodó ember számára nyilvánvaló, hogy a társadalom legkisebb egysége és alapja a család. Az Isten szerint elgondolt családon belül a szülök házasságban élnek és ezzel *követendő példát* mutatnak gyerekeik és az egész társadalom számára. Az évezredek során minden civilizált társadalom (babiloni, egyiptomi, görög, római) Isten ítélete alá került és nyomtalanul eltűnt, amikor az erkölcs olyan mélyre süllyedt, hogy megkérdőjelezte és alapjaiban ásta alá a házasságot.

Az a robbanásszerű változás, ami a világban az utóbbi 10-20 évben ezen a téren bekövetkezett, nagymértékben lerombolta a család és a házasság Istentől rendelt képét és szerepét. Ennek az erőteljes világi nyomásnak sajnos a gyülekezetek sem tudtak teljesen ellenállni és ma már gyülekezetekben is kevés az alapvetően biblikus házasság.

Két személyes bizonyság:

Szeretném illusztrálni mindazt, amiről beszélni fogok.

Az *első*: A lányom 16 évvel ezelőtt kötött házasságot, amikor az együttélés még a világban sem volt elterjedt. Az emberek többsége házasságot kötött, igaz, hogy ezzel együtt a válások száma folyamatosan emelkedett, ami azt jelezte, hogy baj van a házasságokkal. Az esküvői alkalmon szolgáló pásztor testvér egy prófétikus igei üzenetet adott át, ami akkor elég szokatlanul hangzott:

„Eljön az idő, amikor az, hogy két ember házasságot köt egymással önmagában bizonyság lesz, és az emberek meg fogják kérdezni tőletek. Ti keresztyének vagytok?”

A második bizonyságot tekinthetjük a prófécia beteljesedésének. Néhány hónappal ezelőtt feleségemmel és velem történt meg az eset, hogy egy korábbi ismerős, aki ma már szintén nyugdíjas, találkozott velünk. A feleségemmel mosolyogva, békésen álldogáltunk egymás mellett, úgy ahogy általában szoktunk. Ebben számunkra semmi különös nem volt, miközben szóba elegyedtünk az ismerős hölggyel. A hölgy elcsodálkozva és boldogan nézett ránk és megjegyezte: olyan jó ránk nézni és látni egy házaspárt, akik még mindig együtt vannak. Ezen viszont mi lepődtünk meg és erről eszembe jutott a 16 évvel ezelőtti prófécia, ami a lányomék esküvőjén hangzott el.

Néhány személyes tanács a házasság stabilitásával kapcsolatban:

Egyáltalán nem gondolom, hogy a házasságunk különleges vagy tökéletes lenne. Hiszem, hogy sok hívő házasság van a világon, ami közelebb áll a tökéletességhez. 40 évi házasságunk után az Úr még mindig formál bennünket és tapasztaljuk, hogy még mindig nem jutottunk el a tökéletességre. Ahogy Jézus visszajövetele közeledik a sötétség is egyre nagyobb lesz, ezért már a kis világosság is fénylik, ahogyan mi is megtapasztaltuk azt.

Elmondhatom, hogy a házasságunk mindig stabil volt, sosem fenyegette a széttörés veszélye. Ezért néhány személyes tapasztalatot hadd mondjak el, remélve, hogy vannak, akiknek ez is segíthet házasságuk megszilárdításában. Néhány ezek közül:

- mindig igyekeztünk őszintének lenni egymáshoz,
- folyamatosan kommunikáltunk egymással (mindent megbeszéltünk),
- amikor konfrontációk voltak közöttünk, mert minden házasságban vannak, akkor igyekeztünk azt csendben, kivárva a megfelelő alkalmat megbeszélni, és tanulni belőle,
- voltak dolgok, amik ismétlődő konfliktusokat okoztak és sokszor hosszabb időnek is el kellett telni, amíg ezek megszűntek; ehhez türelemre volt szükség,
- mindig megbíztunk egymásban és a konfliktusok idején sem adtunk helyet annak, hogy válással kapcsolatos kísértő gondolatok meggyökerezhessenek bennünk, hanem mindig a helyreállás irányába igyekeztünk mozdulni,
- a válás szót még véletlenül sem ejtettük ki soha,
- igyekeztünk kerülni azokat a helyzeteket, amik kellemetlen helyzetekbe hoztak volna bennünket, ahol nehéz lett volna ellenállni a pillanat kísértő csábításának,
- igyekeztünk mindig „egy úton járni” és lehetőleg minél több időt egymás és a család társaságában eltölteni,
- évek alatt megtanultuk, hogy tudatosan és rendszeresen szánjunk időt a házasság „karbantartására”. Amikor a gyerekeink „kirepültek” és ketten maradtunk, évente elmentünk néhány napra egy csendes helyre, és együtt töltöttük el az időt.

Ezek elegendőek voltak ahhoz, hogy a házasságunk folyamatosan szilárd maradjon. Látjuk azonban, hogy az Úr még most is dolgozik rajtunk, hogy a házasságunk még harmonikusabb legyen. Felfedeztük, hogy azt akarja, hogy haladjunk tovább a tökéletesség felé. A mi életünkben ezek így működtek és így éltük meg ezeket, de természetesen másnál ez másként, sőt jobban is működhet.

A hívők eltorzult gondolkodása a házassággal kapcsolatban:

A https://keskenyut.wordpress.com blogon több házassággal, válással és újraházasodással kapcsolatos írás is található, amik iránt elég nagy az érdeklődés a hívők részéről. Az egyik legkeresettebb téma, ami a házasság korábban említett kiemelt jelentősége miatt nagyon is helyénvaló. A probléma azonban az, hogy a hívők érdeklődése nem a házasság tökéletesítésének irányába mutatnak, hanem az abból való kiútkeresésre. Nem olyan kérdések foglalkoztatják a tönkrement házasságtól szenvedő hívőket, hogy

- hogyan menthetném meg a „zátonyra futott” házasságomat?

- hol találok olyan érett, tapasztalt házaspárt, akik szívesen segítenének a házasságunk helyrehozásában?

- nem látszik az, hogy szívesen megtennének bármit a házasságuk megmentése érdekében, mert nem tudnák elviselni, hogy széttört házasságuk miatt a gyerekeik milyen szörnyű helyzetbe kerülnek. Nagyon sajnálnák és annyira szeretnék gyerekeiket, ha másért nem is, de miattuk szeretnék, ha helyreállna a házasságuk.

Ezek a kérdések még mindig csak arról szólnak, hogy egy hívő házasság ne hulljon szét és valahogy meg lehessen menteni.

Itt még szó sincs arról, hogyan tehetnénk jobbá, tökéletesebbé a házasságot, hogy az minta – bizonyság – lehessen bárki számára, ami betölti Isten eredeti célját: kiábrázolni Isten képét, valamint Jézus (a vőlegény) és a gyülekezet (a menyasszony) kapcsolatát a világ felé. Az ige szerint ilyen feddhetetlen, feleségét szerető férj lehetne csak elöljáró a gyülekezetben, aki egész életével példa a gyülekezetben lévő más házaspárok és leendő házasok számára. Ezekről beszél Pál apostol az Ef. 5-ben, mint nagy „titok" és az 1 Tim 3-ban a presbiterekkel szemben támasztott elvárásokban.

Ezekkel szemben szomorúan látom, hogy a Blogomra beérkező „kereső kérdések" többnyire így hangzanak:

- „biblikus-e a válás"?
- „mit mond a Biblia a válásról"
- szabad-e újraházasodni a Biblia szerint?
- milyen esetekben lehetséges elválni, vagy újraházasodni a Biblia szerint? Stb.

A végtelenségig sorolhatnám a sort, mert a legkülönbözőbb formákban megfogalmazva ezek a kérdések ismétlődnek. Ezeket a kérdéseket hívő emberek teszik fel, mert úgy tűnik fontos számukra, hogy a cselekedeteiket a Biblia igazságához igazítsák és ehhez a Bibliai alapján keresik a válaszokat. Az alapvető baj ezekkel a kérdésekkel az, hogy a hívők – a világhoz hasonlóan – az Isten szerinti házasságból való kiutat keresik, de ugyanakkor ragaszkodnának hozzá, hogy engedetlenségüket Isten megáldja. A nagy többség nem azon gondolkodik, hogy a testét megfeszítse és halálra adja – hordozza a keresztet minden nap – és próbálja megmenteni a válságba került házasságát. Arról nem is beszélve, hogy a házasság tökéletesítésén munkálkodjanak és betöltsék Isten eredeti tervét a házasságban és ehhez keressenek segítséget.

Szomorú az is, hogy sok olyan „képzett teológus szolgálótól származó, tudományos igényű, biblikus" írást találni főleg a válással és az újraházasodással kapcsolatban, amikben a házasságról kevés szó esik. Ezekben a tanításokban rendszerint a protestantizmus idején elterjedt – a vétlen elválhat, sőt újra is házasodhat – tévtanítás köszön vissza. Nem beszélve az újabb keletű liberális teológiai irányzatokról, amik semmi megszorítást és akadályt nem gördítenek a válás és az újraházasodás elé, mert az igék között lavírozva és kicsavarva annak értelmét mindenre „magyarázatot" találnak. Többen teljes egészében kikerülik azt a nagyon egyértelmű és tömör tanítást, amit Jézus mondott és az evangéliumokban elolvashatunk. A nyilvánosságra kerülő tanításokban hihetetlen káosz, egymásnak és az igének is ellentmondó állásfoglalások vannak ebben a nagyon is fontos, de ugyanakkor egyszerű és egyértelmű kérdésben. A bonyolultság abból származik, hogy „nagy kerülővel körbejárva kell megmagyarázni a tilosról azt, hogy megengedett". Majdnem 2000 éven keresztül nem volt kérdés még világi emberek számára sem, hogy a válás bűn és rossz dolog, újraházasodni pedig tilos, amíg a házastárs él! Ezt még a gyerekek is tudták. Erről szólnak Jézus szavai is

az evangéliumokban. A sokak által tanulmányozott és csupán a Máté evangéliumban megjelenő „kivétel” szabály (paráznaság esetét kivéve) sem mond ellent ennek és nem jelent kiskaput, hanem csupán a zsidó gyakorlatban szokásos, nagy elkötelezettséget jelentő jegyesség ideje alatt elkövetett paráznaságra ad útmutatást.

A válás és újraházasodás egyszerű, de sokak által túlbonyolított témájával itt nem kívánok foglalkozni, de méltányolom sokak helyzetét, akik elrontott házasságukban igei megoldásokat igyekeznek keresni. Nehéz eligazodni a sok zavaros állásfoglalás között, és kiszűrni a sok hamis tanítást. Azoknak, akik őszintén keresik Isten igazságát és szeretnének engedelmeskedni neki, javaslom tanulmányozni a következő írást:

Házasság, válás, újraházasodás

Ebben a blog bejegyzésben több írásra is van hivatkozás, amik közül különösen Myron Horst „Házasság, válás, újraházasodás” című írását javaslom elolvasni. Ez egy teljességre törekvő tanulmány és ellenérvekkel szolgál az elterjedt tévtanításokkal szemben is.

Tiszteletben tartom mindazok motivációját, akik házassága széttört és igei megoldást keresnek helyzetükre. Ezzel együtt is szeretnék azonban az ige alapján egy egyszerű javaslattal élni, ami az Isten által eltervezett első és egyetlen házasság rendezésének irányába mutat: „*béküljenek meg egymással*” vagy „*maradjanak úgy*” (egyedül élve) és ne keressenek semmiképpen újabb házasságot, ha a házastárs még él, mert az ige azt elég egyértelműen házasságtörésnek nevezi. Ez *Jézus tanítása az evangéliumokban!*

Kedves leendő és gyakorló házasok!

Nem tévesszen meg senkit a világban kialakult Római („birodalmi”) Jog alapján álló, a világban széles körben elterjedt polgári jog szerinti gyakorlat, ahol minden különösebb ok nélkül, bontóperi eljárás keretében szétválasztanak házastársakat, és utána akárhányszor is „házasság” keretében „egyesítenek” elválasztott embereket.

A Szentírás, ami Isten törvénye ettől eltérően rendelkezik:

„***amit Isten egybekötött, azt ember ne válassza szét***” (Máté 19.6)

Isten az, aki egy egész életre egybeköt két házastársat, és utána senki ember fiát nem hatalmaz fel azzal, hogy szétválassza azt: legyen az polgári bíróság, maguk a házasfelek, bontóperi bíró vagy tanácsadással szolgáló hívő szolgáló. Istennél egyetlen – egész életre szóló – megbonthatatlan házasság létezik, és aki ezt *bármi okból* felbontja, az bűnt követ el. Ha esetleg hitetlen fél elhagy hívő házastársat, vagy tartós házasságtörésben él valaki, akkor az ige megengedi a különválást, de ez nem tesz szabaddá senkit újbóli házasságra: „*mással keljen egybe*” vagy „*mást vegyen el*”. Jézus szavai alapján ez házasságtörésnek minősül; kivéve, ha a házastárs meghalt. Ha az ige alapján elfogadható is a fenti két esetben a különválás (polgári válóper nélkül), ez nem bontja fel az Isten előtt. esküvel megerősített házasságot, hanem a „kapu” nyitva marad a házasság esetleges későbbi helyreállítására. Azoknak, akik így különváltak, azt mondja az ige: „*maradjanak úgy*!”

Isten nem hatalmazta fel a hívőket, hogy szégyenszemre, és világ csúfjára világi bíróságon pereskedjünk és esküszegőnek bizonyuljanak és emberek szétválasszák azt, amit Isten kötött egybe. Ez nagyfokú engedetlenség Isten felé. Tiszteletben kell mindenképpen tartani a „polgári esketési gyakorlatot". Fontos tudni, hogy két hívő (de nem hívők esetében is) a „csupán polgári esküvő" keretében – tanúk nyilvánossága előtt – megtörtént házasságkötés, érvényes Isten szemében! Az Isten előtt hiteles házasság főszereplője ugyanis a mindenhol jelenlévő Isten! Ő a házasság szerzője és semmiképpen sem egy polgári vagy egyházi alkalmazott!

A széttört házasságok utáni rossz megoldások keresése vagy egyszerűen a házasság megmentésére irányuló törekvések helyett, térjünk most vissza Isten eredeti tervéhez.

Isten célja a házassággal kapcsolatban:

A kérdés hívők számára valójában ez, és ennél kevesebbel nem elégedhetünk meg. Az igében olvasott általános parancs – „*törekedjetek a tökéletességre*" – a házasság területén is érvényes.

Isten eredeti terve a házassággal:

- Isten a saját képére akarja formálni az embert,
  „*Teremti tehát az* ***Isten az embert az Ő képére,*** *Isten képére teremti őt:* ***férfiúvá és asszonnyá teremti*** *őket.*" (1 Mózes 1:27)

- Isten egy tökéletes társas kapcsolattal ajándékozza meg a férfit és a nőt a házasságban,
  „***Nem jó az embernek egyedül*** *lenni;* ***szerzek néki*** *segítő társat,* ***hozzá illőt****".* (1 Mózes 2:18)

- Az emberiség szaporodásának biztosítása a földön,
  „*szaporodjatok és sokasodjatok és töltsétek be az egész földet"* (1 Mózes 1.22.)

- Isten uralmának biztosítása a teremtett dogok felett,
  „*hajtsátok birodalmatok alá; és* ***uralkodjatok*** *a tenger halain, az ég madarain, és a földön csúszó-mászó mindenféle* ***állatokon****."* (1 Mózes 1.28.)

Ezek a legfontosabb teremtési célok, amiket Isten elgondolt az ember – a férfi és nő – számára együtt.

Ide kanyarodik vissza Jézus is, amikor a farizeusok kísértésére, hogy „szabad-e a férfinek a feleségét bármilyen ok miatt elbocsátani" a következőt válaszolta. Mózes volt az és nem Isten, aki megengedte a válást az „*emberek keményszívűsége miatt"*, de hozzáteszi azt is, hogy az a „*kezdetektől fogva nem így volt"*.

Az Újszövetségben Pál kijelentést kapott a házassággal kapcsolatban (Ef.5) és mint egy titkot oszt meg velünk. Miután hosszan ecseteli a férj és feleség Isten szerinti szerepét a házasságban egy hirtelen fordulattal átváltva a következőt mondja: „*de én*

Krisztusról és az egyházról szólok”. Ez azt jelenti számunkra, hogy Pál egy „titkot” mond el a házassággal kapcsolatban, de ezt a házassággal kapcsolatos „titkot” most nyilvánosságra hozza és megmagyarázza: a *férj* Jézust, mint vőlegényt mutatja be és a *feleség* pedig a gyülekezetet, mint Jézus *menyasszonyát*, és a kettejük kapcsolata ebből adódóan Jézus és a gyülekezet kapcsolatát ábrázolja ki.

Érdemes felhívni a figyelmet arra, hogy az ige a gyülekezettel kapcsolatban sehol sem beszél gyülekezeti vezetőkről, hanem „csak” elöljárókról (presbiterekről), akik a *gyülekezeti tagok* ***között*** (nem felettük, azokon uralkodva, hanem) az életük példájával, *példakép* által vezetnek. Valójában nem ők a vezetők, hanem a Szent Szellem, aki „*vigyázókká tesz*”

- feddhetetlen,
- egész életükben egy feleséggel – példamutató módon – együtt élő,
- az élet dolgaiban jártas, érett férfiakat, „*akik a saját házukat jól igazgatják*”.

Érdemes felhívni azonban a figyelmet arra is, hogy az ige két esetben említi a *fej* kifejezést, ami viszont egyértelműen vezetésre utal.

> *„A férj* ***feje*** *a feleségének, mint a Krisztus is* ***feje*** *az egyháznak”* (Efézus 5:23)

Ez jól érzékelteti a férj pozícióját és szerepét a házasságban és a családban, Krisztushoz hasonlóan, aki a Vőlegénye a menyasszonyának, aki Isten családja, a gyülekezet.

A tökéletességről néhány gondolat:

Nem szabad hívőként megelégednünk, egy olyan ál-alázatos szemlélettel, hogy „*mindenki vétkezett és híjával van Isten dicsőségének*” és ez mentség legyen a hívők életében folyamatosan meglévő bűnök megmagyarázására. Ez igaz az ige alapján, de az ige sokat beszél arról, hogy a hívők „*törekedjenek a tökéletességre*” és minden tekintetben a tökéletesség irányába igyekezzenek haladni:

> *„Annak okáért elhagyván a Krisztusról való kezdetleges beszédet****, törekedjünk tökéletességre****, nem rakosgatván le újra alapját a holt cselekedetekből való megtérésnek és az Istenben való hitnek,”* (Zsidó 6:1)

> *„****Legyetek*** *azért ti* ***tökéletesek****, miként a ti mennyei Atyátok tökéletes”* (Máté 5:48).

> *„A kitartásban pedig* ***tökéletes*** *cselekedet legyen, hogy tökéletesek és épek legyetek minden fogyatkozás nélkül.”* (Jakab 1:4)

> *„Valakik annak okáért* ***tökéletesek vagyunk****, ilyen értelemben legyünk: és ha valamiben másképpen értetek, az Isten azt is ki fogja jelenteni néktek:”* (Fil. 3:15)

> *„És Ő adott némelyeket apostolokul, némelyeket prófétákul, némelyeket evangélistákul, némelyeket pedig pásztorokul és tanítókul: A* ***szentek tökéletesítése céljából*** *szolgálat munkájára, a Krisztus testének építésére:* ***Míg*** *eljutunk mindnyájan az Isten Fiában való hitnek és az Ő megismerésének egységére****, érett férfiúságra, a Krisztus teljességével ékeskedő kornak mértékére****:”* (Ef. 4:11-13)

A tökéletességre való törekvés minden téren, a házasság terén is meg kell, hogy valósuljon. Jézus olyan fontosnak tartotta ezt, hogy öt szolgálati ajándékról gondoskodott az egyház számára, hogy *elvigyék a szenteket a tökéletességre*. Jézus *célként* határozta meg, hogy minden hívő eljusson a tökéletességre. A tökéletességre jutás parancs és egyben elérendő cél is számunkra. A parancs így szól: „*legyetek tökéletesek*" (Máté 5.38), és az ige nyugtázza is a célba való beérkezést: „*akik pedig tökéletesek **vagyunk***". (Jakab 1.4.)

Jézus egy tökéletes Vőlegény:

Jézus emberré lett és hozzánk hasonlóan mindenben megkísértetett. A leendő és a gyakorló férjeknek úgy kell Krisztusra tekinteniük, mint tökéletes Vőlegényre, példaképre és mindenben hozzá hasonlítani. Nemcsak Jézus lehet tökéletes és Ő egyedül volt képes bűn nélkül élni, hanem ez lehetséges a hívőknek is:

> „*Ha **valaki beszédben nem vétkezik, az tökéletes ember, képes az egész testét is megzabolázni**.*" (Jakab 3:2).

> „*Tudjuk, hogy **valaki Istentől született, nem vétkezik**: hanem aki Istentől született, **megőrzi magát, és a gonosz nem illeti őt.***" (1 János 5:18).

Ehhez természetesen újjá kell születni a Krisztusban, hogy azt tudjuk mondani:

> „*Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus;*" (Gal. 2.20).

Valóban a világból kihívottnak kell lenni:

> „*Nem sokat beszélek már veletek, mert jön a világ fejedelme: és én bennem nincsen semmije; **a világnak semmije sincs bennem***" (János 14:30)

Odaszánt, a testet minden nap halálba adó, „keresztet felvevő és hordozó" életet kell élni:

> „*... Ha valaki jönni akar én utánam, **tagadja meg magát és vegye fel az ő keresztjét, és kövessen engem**.*" (Máté 16:24)

Jézus példát adva nekünk megfeszítette a testét, elhordozva a keresztet, halálra adta magát, kimutatva ezzel a szeretetét a bűnös világ és ezzel a menyasszonya felé is.

Jézus érett, egészséges, hús-vér, fiatal férfiként 33 éves koráig házasság nélkül, megtartóztatva magát egyedül élt, és nem követett el bűnt. Megváltóként és Vőlegényként is szükséges volt szentül és feddhetetlenül élnie, hogy méltóképpen állhasson a Menyasszonya elé.

Tökéletes Vőlegényhez tökéletes Menyasszony illik:

Jézus a menyasszonyától szintén szüzességet – bűn nélküli életet – vár el, és ez azt jelenti, hogy Jézushoz hasonlóan a leendő házasoknak is, meg kell tartóztatniuk magukat a menyegző napjáig.

Jézus és a gyülekezet kapcsolatát kiábrázoló hívő férj és feleség kapcsolatának, házasságának olyan tökéletesnek kell lennie Jézus visszajövetelére, amin megnyugszik Isten dicsősége. Egy tökéletességben – bűn nélkül – járó házaspáron megnyugszik Isten dicsősége és világító szövétnek lesznek egy bűnnel telt, haldokló világban.

Kedves leendő házasok, első házasságukban élő házaspárok, összetört házasságban élő, de minden vágyukkal a helyreállításon munkálkodó házastársak!

Kibúvókat keresve ne a világ képére változzatok el, leszállítva a keresztyén normákat a világ szintjére, hanem *„változzatok el az elmétek megújulása által*" és *„ne a világhoz szabjátok magatokat"*, hanem

- arra tekintsetek, aki hamarosan vissza fog jönni és egy dicsőséges, hibátlan menyasszonyt fog előhívni,

- akik nem erre törekszenek félek, hogy „balga szüzeknek fognak bizonyulni", bármennyire bíznak is Jézus kegyelmében és szeretetében, ha a parancsolatait viszont nem tartják meg.

Mit tehetünk tehát, hogy megőrizzük magunkat az Úr visszajövetelére?

- ne adjunk helyet a reklámokon keresztül áradó *„világi kívánságoknak*",

- ne engedjük, hogy tekintetünket a mindenhonnan áradó szexualitás ragadja meg, hanem *„kössünk szövetséget a szemünkkel*", mert *„valaki asszonyra tekint gonosz kívánságnak okáért, immár paráználkodott azzal az ő szívében*." (Máté 5.28.)

- ne adjunk helyet a gonosznak még gondolatban sem, hogy megkívánjuk más feleségét, mert az ige mondja: *„ne kívánd a te felebarátodnak feleségét"* (2 Mózes 20.17).

- ne adjunk helyet a kísértéseknek, amik alkalmak formájában jönnek, ezért kerüljük a kísértést jelentő helyzeteket, hanem *„az Úr törvényéről gondolkozzunk éjjel és nappal és mindent úgy cselekedjünk"* (Józsué 1.8)"

- egy hosszú útról visszatérő vőlegényére vágyakozva várakozó menyasszony valóságos szentségben és tisztaságban várja Vőlegénye megjelenését.

Itt nincs helye a bizonytalanságnak, hibák elkövetésének, hanem törekedjünk a tökéletességre mindenben!

Csak azok mehetnek biztosra, akik első házasságukban mindvégig tisztán kitartottak és Isten dicsőségére példaként állnak a világ előtt és sóvárogva várják a vőlegény visszajövetelét. Azoknak is van remény, akik bűnt követtek ugyan el, mert házasságtörést követtek el és emiatt összetört a házasságuk, de jobban szerették Istent, mint önmagukat és őszinte bűnbánatot gyakorolva mindent megtettek, hogy házasságuk helyreálljon és végül újból békességet nyertek egymással. Ez által megmutatták mások

számára is Isten megbocsátó és helyreállító kegyelmét, hogy Isten Mindenható és számára nincs lehetetlen. Mert Ő azért jött, hogy ami elromlott azt helyreállítsa. Dicsőség neki ezért!

Isten megbocsátja a bűnt, aki töredelmesen bevallja, megbánja azt és el is hagyja. Ha elkövettél paráznaságot vagy házasságtörést, Isten azt is megbocsátja, ha megvallod és őszintén megbánod Isten és házastársad előtt. Nem elég azonban a megvallás és a megbánás, hanem a cselekedetnek is követni kell azt. Van egy feltétel, hogy a bűnbocsánat érvényes legyen Istennél és ezt a feltételt Jézus mondja ki a házasságtörésen rajtakapott asszony fél: *„menj el, de többé ne vétkezz”*. (János 8.11) Ez egyértelműen azt jelenti, hogy van bűnbocsánat, de a házasságtörés bűnét végleg abba kell hagyni. Aki ezt nem teszi meg, az biztonsággal nem számíthat a Vőlegény – szeplőtelen szüzet elváró – szeretetére.

Az Úr adjon nekünk kegyelmet és tudjunk azzal jól élni és nem elpazarolni, kiesni abból engedetlenség miatt, hogy – okos szüzek módjára – valóban részünk lehessen a Vőlegény és a Menyasszony találkozásában.

Jövel Uram Jézus!

A „felemás iga” esete

Az írást elolvasásra javasoljuk minden házaspárnak, mivel részletesen foglalkozik a házasságon belüli problémákkal, beleértve a szexualitást is.

A hívők között elég gyakran kerül szóba az un. „felemás iga” kérdése. Ezt a hívők életében egy speciális esetnek is tekinthetjük, amivel kapcsolatban sokféle kérdés merülhet fel. Felmerülhetnek kérdések házasulandó fiatalokban, amikor hívő hitetlennel szándékozik házasságot kötni, de leginkább akkor szokott ez az eset előfordulni, ha egy hitetlen házaspárból az egyik fél megtér. Sokan többféle módon vagy egyszerűen rendezik le ezt a kérdést, de most abban a reményben szeretnénk egy kicsit mélyére hatolni ebben a kérdésben, hogy segíthetünk azoknak, akik érintettek ebben a dologban. Az un. „felemás iga” (hívő és hitetlen fél házassága) többféle módon jöhet létre:

- az egyik, amikor hívő ember egy hitetlennel készül házasságot kötni. Kérdés, hogy mi ilyenkor a teendő?

- A másik eset, amikor két ember hitetlen állapotában házasodott össze, később azonban az egyik fél (a férj, de gyakrabban inkább a feleség) megtér, hívővé válik. Ilyenkor is felmerül a kérdés, hogy mit lehet ilyenkor tenni?

A probléma abból adódik, hogy a hitetlen és a hívő ember két egymással ellentétes és kibékíthetetlen szellemi hatalom uralma alatt áll:

- az egyik a világ útja, amit a bűn, a gonoszság és sötétség jellemez,

- a másik pedig Isten útja, amit a szentség, az igazság és a világosság jellemez.

Ezt a feloldhatatlannak látszó ellentmondást az ige úgy jellemzi, hogy *„mi közössége hívőnek hitetlenhez?”* (2 Kor.6.15.)

A házasság arról szól, hogy korábban két független, külön utakon járó, szabad akarattal rendelkező ember a házasságot követően, egymással megegyezve egy úton szeretne járni.

„Vajon járnak-e ketten együtt, ha nem egyeztek meg egymással?” (Ámos 3.3).

Látjuk tehát, hogy nem könnyű a helyzet, ami a felemás iga állapotával kialakul, mert Isten szerint egy hívő emberhez hívő társ illik. Amikor két fiatal megismerkedik egymással és mindketten szerelemesek úgy gondolják, hogy nem kell annak nagy jelentőséget tulajdonítani, hogy mit ír a Biblia. Hívő emberek sokszor úgy gondolkodnak, hogy majd ők „megtérítik” hitetlen társukat és akkor egymáshoz illők lesznek és megoldódik a probléma.

A probléma azonban az, hogy a megtérést egyedül Isten tudja kimunkálni, mert az Isten hatáskörébe tartozik.

*„Mert **mit tudod, te** asszony, **ha megmentheted-e** a férjedet; vagy mit tudod, te férfiú, ha megmentheted-e a feleségedet?”* (1 Kor. 7. 16).

*„**Akiket** pedig (Isten) **eleve elrendelt**, **azokat el is hívta**; és akiket elhívott, azokat meg is igazította; akiket pedig megigazított, azokat meg is dicsőítette.”* (Róma 8.30).

Az ige alapján számolni lehet egy egész életre szóló háborúsággal a leendő házasságban vagy végső soron válással. Ezért nem szoktuk javasolni senkinek, hogy hívő létére hitetlennel kössön házasságot. Ennek ellenére vannak, akik a szerelem állapotában a figyelmeztetést figyelmen kívül hagyva mégis összeházasodnak. A tapasztalat az, hogy ez állandó harccal és konfliktussal jár a házasságban, mert a „világosság” és a „sötétség” vívja folyamatosan az egymás elleni harcot. Lehet, hogy egy idő után belefáradnak és elválnak, de lehet az is, hogy szerencsés esetben megbékélnek egymással és nem kerül sor a válásra, de akkor is ez egy gyötrelmekkel járó házasság lesz, nem az, amit Isten eltervezett az embernek. Ő békességre hívott el minket.

Elég gyakran előfordul azonban, amikor maga Isten az Ő szuverén akaratával avatkozik bele egy hitetlen házasságba és megtérésre viszi az egyik házasfelet és így áll elő a „felemás iga”. Isten tudja és látja, hogy miért cselekszik így. Ő a kezdet és a vég tehát látja a kezdetet és a végét is a dolgoknak. A tapasztalatból azt látjuk, hogy ilyenkor sok esetben egy idő után a másik fél is megtér, de van, amikor beláthatatlanul hosszú idő telik el, anélkül, hogy a másik fél is megtérne. Kérdés mit lehet ilyenkor tenni, amikor maga Isten volt a nem kellemes helyzet előidézője. Mivel Ő idézte elő, nyilván van javaslata a megoldásra is. Ilyen esetekre vonatkozóan Pál apostol a következő tanácsot adja:

„Ha valamely atyafinak hitetlen felesége van, és ez ***vele akar lakni, el ne bocsássa azt.*** *És amely asszonynak hitetlen férje van, és ez vele akar lakni, el ne bocsássa azt. Mert* ***meg van szentelve a hitetlen férj az ő feleségében, és meg van szentelve a hitetlen asszony az ő férjében, mert különben a ti gyermekeitek tisztátalanok volnának, most pedig szentek.”*** **(**1 Kor. 7. 12-14).

Látjuk tehát, hogy van Istentől való megoldás a felemás igára is, de az igényli a két fél egymáshoz való ragaszkodását és az alapvető dolgokban való megegyezését. Ilyen esetekben a hívő fél hosszútűrése, kitartása és keresztyén erényei (hívő élet gyümölcsei) azok, amik együtt tudnak tartani egy felemás igás házasságot, amit Isten meg tud szentelni.

A Biblia különös gondot fordít arra, hogy mit tegyenek a hívő feleségek annak érdekében, hogy megnyerjék a hitetlen férjeiket. Ebből is látszik, hogy az Isten beavatkozására létrejött felemás igával – amikor a feleséget hívja el elsőnek – Isten szándéka az, hogy később a másik fél (a férj) is megtérjen, amiben azonban Isten nagymértékben számít a hívő feleség közreműködésére. Úgy tűnik tehát, mintha Isten az Ő tervében különleges szerepet szánna a hívő feleségeknek a férjeik megnyerésében. Egy hívő feleségnek tehát – Isten tervében – az elsődleges elhívása az, hogy szolgáljon a férje felé és megnyerje az Úrnak. Ebből adódóan nem véletlen tehát, hogy a gyülekezetekben szétnézve több nőtestvért látunk, mint férfit, de ez nem azt jelenti, hogy ennek tartósan így is kell maradnia.

A nők alapvetően érzékenyebbek, szellemileg nyitottabbak. Nagyobb igényük van a védelemre és támogatásra. Könnyebben kinyitják a fülüket és szívüket Isten hívó szavára és általában hamarabb megtérnek, mint a férfiak. Isten látja a nő és a férfi szívét egyaránt. Isten elkezd munkálkodni a megtért feleség szívében és a feleség élete kezd megváltozni. Ez által a házasság szoros közösségében az asszony, mint Istennek egy „beépített embere” kezd hatni a sokszor keményebb, büszkébb és érzéketlenebb férfiakra.

A feleségnek a megtérését, újjászületését követően a Biblia olvasásának hatására megváltozik a gondolkodásmódja. Egyre inkább elszakad a világi hívságoktól, a test kívánságaitól és kevésbé érdeklődik férjének a világi dolgai iránt, és itt kezdődnek az első konfliktusok. A férj rádöbben, hogy nem ilyen nőt vett feleségül és itt a helye a feleség bölcs viselkedésének, hogy ezeket a helyzeteket kezelni tudja.

Az hívő asszonyok sokszor türelmetlenek és ebből adódóan sajnos sok hibát követnek el a hitetlen férjükkel szemben. Ők maguk akarják Isten munkáját elvégezni – megtéríteni a férjüket – és nem fordítanak kellő gondot arra, amit Isten valójában tőlük vár el, hogy megtegyenek. A hívő feleségek ilyenkor hajlamosak arra, hogy magukhoz ragadják a kezdeményezést és különböző emberi módszerekkel szeretnék elérni, hogy megváltoztassák férjük gondolkodásmódját és cselekedeteit, ahogyan egy megtért embernek kellene cselekedni; ez azonban nem megy. A hívő feleségek a megtérésük után sokszor nem tanulják meg, vagy nincsenek vele tisztában, hogy mit jelent, amikor

a Biblia arról beszél, hogy a házasságban és a családban a férj a fej és e szerint viselkedjenek. Egy elnőiesedett társalomban élünk, ahol a házasságokban és a családokban sokszor nemcsak a hitetlen, de sajnos a hívő házasságokban is a feleségek irányítanak. Az Isten által kiosztott szerepek szerint a megtért feleségnek a házasságban legelőször is ebben kell helyre állnia és tudomásul venni, hogy nem ő fej, hanem a férje és az ő szerepe a férje segítőtársa lenni. Ne csodálkozzunk hát rajta, hogy a férjek a megtért feleségek – Isten ellenes – erőszakos „tukmálását" ellenszenvesnek érzik, és sokszor inkább eltávolodnak a feleségüktől, vagy elmenekülnek otthonról. Esetenként feleleventik régi baráti kapcsolataikat, vagy újat alakítanak ki. Ez ok lehet a „külön utakra", ivászatra, sőt ha a házasság intim része is sérül, akkor házasságtörésre is. Elhidegülnek egymástól és nem a férj megtérése, hanem állandó veszekedés, esetleg válás lesz a vége. Semmiképpen sem szabad idáig jutni, mert egyáltalán nem ez Isten akarata, hogy az események idáig fajuljanak.

Mit tegyen hát egy hívő asszony, akinek hitetlen férje van? Elegendő, ha csak imádkozik érte és semmi mást nem csinál? Egyáltalán nem. Az ima semmit sem ér, ha közben Isten akaratával ellentétes módon cselekszik. A megtérést Isten munkálja ki, Ő hívja az embereket magához, hogy béküljenek meg Vele és kövessék Jézus Krisztus útját. Miközben Isten munkálkodik, a feleségnek is munkálkodnia kell, csak nem úgy, hogy Isten helyébe lépve az Ő munkáját akarja elvégezni, hanem azt, amit Isten tőle vár.

Mit is vár el tehát Isten a hívő feleségtől?

*„**Az asszonyok engedelmeskedjenek az ő férjüknek**, hogy ha némelyek nem engedelmeskednének is az igének, **feleségük magaviselete által ige nélkül is megnyeressenek; Szemlélvén a ti félelemben való feddhetetlen életeteket. Akiknek ékessége ne legyen külső, hajuknak fonogatásából és aranynak felrakásából vagy öltözékek felvevéséből való; hanem a szívnek elrejtett embere, a szelíd és csendes lélek romolhatatlanságával, ami igen becses az Isten előtt."*** (1 Péter 3.1-4)

A hangsúly az engedelmességen, ige nélküli (szavak nélküli), Istenfélő és feddhetetlen élet megélésén van. Mit jelent ez a gyakorlatban?

1. Az asszony teljesítse mindazokat az elvárásokat, amiket Isten támaszt vele szemben egy szent és tiszta élet megélése során.

*„Ti asszonyok a ti **saját férjeteknek engedelmesek legyetek**, mint az Úrnak."* (Ef.5.22).

*„Hasonlóképpen az **idősebb asszonyok szentekhez illő magaviseletűek legyenek**, nem patvarkodók, sem sok borivás rabjai, jóra oktatók; **Hogy megokosítsák az ifjú asszonyokat, hogy férjüket és magzataikat szeressék, Legyenek mértékletesek, tiszták, háziasak, jók, férjüknek engedelmesek, hogy az Isten beszéde ne káromoltassék."*** (Titusz 2. 3-5).

*„Hanem azért ti is egyen-egyen, ki-ki az ő feleségét úgy szeresse, mint önmagát; **az asszony pedig meglássa, hogy félje a férjét."*** (Ef. 5. 33)

„Hasonlatosképpen az asszonyok ***tisztességes öltözetben, szemérmetességgel és mértékletességgel ékesítsék magokat;*** *nem hajfonatokkal és arannyal vagy gyöngyökkel, vagy drága öltözékkel,”* (1 Tim.2.9)

Az asszony ne legyen zsémbes, házsártos, akaratos, hanem legyen hűséges, ne mondjon rosszat senkinek a férjéről és ne teregesse ki belső életüket mások előtt. Ezzel el lehet indítani egy pletykát magukról, amit tovább adva a Biblia „susárlásnak” hív és üdvösség elvesztését okozó bűn. Lehet viszont segítséget kérni tapasztaltabb, jó házasságban élőktől gondjaik megoldására, akik nem fogják tovább adni a hallottakat.

2. Az asszony teljesítse azokat az elvárásokat, amelyeket a férje támaszt felé egy természetes együttélés során.

Így például főzzön a férjének kedvére való eledelt, megfelelően tálalja azt, amikor csak lehet együtt fogyasszák el, hálát adva érte Istennek.

Tartsa rendben a férje ruháit (mosás, vasalás), hogy mindenkor rendelkezésre álljon a munkába menő, vagy ünneplő ruha.

Tartsa rendben a lakást, hogy az mindig tiszta és rendes legyen.

Sorolhatnánk még tovább mindazokat a házi, ház körüli munkákat, amiket egy asszonynak el kell végeznie a normál hétköznapokban. Természetesen ebbe besegíthet a férj is. Vannak férfiak, akik szeretnek sütni-főzni, takarítani, kertészkedni. Az együtt végzett munka sikerélményt ad és több idejük marad a házasság ápolására, gyerekekkel való foglalkozásra.

Az asszony legyen figyelmes, gyerekeket szerető, vendégszerető, magát is rendben tartó egyén, aki a férje tetszését igyekszik mindenkor megnyerni. Erre jó leírást ad a „derék asszony dicsérete”. (Példabeszédek 31.10-31.)

Mindaddig, míg a hívő feleség a férje megtérését kívánja kierőszakolni, Isten nem tud cselekedni. Isten tudja a férj fülét és szívét megnyitni az ige befogadására és Ő tud hitet támasztani benne.

Amikor azonban látja a férj a számára kedvező módon megváltozott feleség engedelmességét, Istenfélő és tiszta életét, háziasságát és kedvességét, ez vágyat fog ébreszteni benne, hogy ő is keresse azt az Istent, aki a feleségét ilyenné tette. Ha már kezd érdeklődni Isten dolgai iránt, akkor már lehet beszélni vele hitbeli dolgokról, és ha eljön az ideje, akkor a kezébe lehet adni a Bibliát.

Eddig a hívő feleséggel szembeni elvárásokról beszéltünk, azonban a férjnek – akár hívő, akár nem – szintén vannak kötelezettségei felesége felé.

Elsődlegesen a családfőnek kell biztosítania az anyagi biztonságot. Ez olyan főállású, vagy vállalkozói jogviszonyt jelent, amely biztosítja a család megélhetését. A családnak többféle szükséglete van, mégpedig lakás (saját, vagy bérelt), étkezés, ruházkodás, rezsivel kapcsolatos kiadások. Gyerekek esetén a nevelésükhöz, taníttatásukkal kapcsolatos kiadások.

Az anyagi biztonságon túl a feleségek leginkább a védelmet, támogatást és a szeretetet igénylik. Ugyanígy vannak a gyerekek is. A férj ezért ne legyen uralkodó, zsarnokoskodó és erőszakos, szeretetlen, csak magával törődő, hanem

*„a férfiak hasonlóképpen, együtt lakjanak **értelmes módon feleségükkel**, az asszonyi nemnek, **mint gyöngébb edénynek, tisztességet tévén**, mint akik örökös társaik az élet kegyelmében; hogy a ti imádságaitok meg ne hiúsuljanak."* (1 Péter 3.7)

*„Úgy kell **a férfiaknak szeretni az ő feleségüket, mint az ő tulajdon testüket**. Aki szereti az ő feleségét, önmagát szereti. Mert soha senki az ő tulajdon testét nem gyűlölte; hanem táplálgatja és ápolgatja azt, miképpen az Úr is az egyházat;"* (Ef.5. 28-29)

Ezen igék szerint Isten azt várja el a férjektől, amit leginkább a férjek el szoktak hanyagolni:

- legyenek figyelmesek a feleségeik felé és kedvesedjenek neki, mint amikor udvaroltak nekik,

- egyenrangúként és értelmesen éljenek együtt,

- ne hanyagolják el a feleségüket – előnyben részesítve a barátokat,

- a férj legyen a feleség első számú beszélgető társa, aminek alapja az őszinteség és a bizalom,

- szeretetüket mindenben mutassák ki a feleségük felé, annyi időt és törődést szánjanak rájuk, mint saját magukra.

A házasságban „ketten lesznek egy testté", ami azt jelenti, hogy a házasságnak fontos része a szexuális kapcsolat. A házaspár a szexualitásban testileg, lelkileg (hívők esetén szellemben) is egyesül. A szexuális élet nem a másik testének a használatáról szól, hanem egy teljes és egyenrangú egyesülésről.

A házasságot Isten egy egész életre szóló szövetségi kapcsolatnak tekinti, ahol a „szaporodjatok és sokasodjatok" parancsolat (családalapítás) teljesítésén túl a szexuális élet fontos szerepet játszik a házasság összetartásában. Isten akarata szerint a szexuális élet a házassággal kezdődhet el és a házasság egész időszaka alatt fontos szerepet játszik két fél harmonikus együttélésében. Pál apostol nagyon körültekintően ír erről:

*„**A paráznaság miatt** minden férfiúnak **tulajdon** felesége legyen, és minden asszonynak **tulajdon** férje. **A feleségének adja meg a férj a köteles jóakaratot; hasonlóképpen a feleség is a férjének**. **A feleség nem ura a maga testének**, **hanem a férje; hasonlóképpen a férj sem ura a maga testének, hanem a felesége. Ne fosszátok meg egymást, hanemha egyenlő akaratból bizonyos ideig**, hogy ráérjetek a böjtölésre és az imádkozásra, azután ismét együvé térjetek, **hogy a Sátán meg ne kísértsen titeket,** mivelhogy magatokat meg nem tartóztathatjátok."* (1 Kor 7:2-5)

Mi az, ami ebből az igeszakaszból útmutatásul szolgál a házaspárok szexuális életére:

- törekedni kell, hogy mindenkinek fiatalon saját férje és felesége legyen, nem adva helyet a paráznaságnak, a házasságon kívüli szexuális életnek,

- a házasság természetes velejárója a rendszeres szexuális élet,

- még rövidebb távon sem vonhatja ki magát ebből egyik fél sem (kivéve a nők a havi ciklus idején: 3 Mózes 18.19), hogy azzal okot adjanak a Sátánnak a kísértésre, aminek a vége házasságtörés („más elvétele”),

- mindkét félnek egyenlő joga van kezdeményezni a szexuális együttlétet, amit a másik fél – nyomós indok nélkül, pld. betegség, rosszullét – nem akadályozhat meg, erőszakoskodás azonban nem jöhet szóba,

- tilos manipulatív módon – saját akaratának kikényszerítésére – használni bárkinek a saját testét, mert az varázslás (az asszony megvonja a testét addig, amíg akarata nem érvényesül)

- tilos megfosztani a másik felet a szexuális együttléttől, mert ezzel a másik felet kísértésnek, végső soron paráznaságnak teszi ki és ezzel kiszolgáltatja a Sátánnak,

- mindezekben törekedni kell mindenkor a megegyezésre és a békességre.

Egyszerűen és tömören fogalmazva Isten akarata az, hogy a házastársak a házasságon belül maximálisan kiéljék szexuális igényüket, és ne legyen rajtuk fogása a Sátánnak, vagyis ne kívánjanak meg mást. Ez különösen fontos a mai szexualitással túlfűtött világban. Ez azt is igényli tőlünk, hogy „szövetséget kössünk a szemünkkel”, vagyis nem szabad semmiféle *erotikus* vagy *pornó* filmet, képet stb. a TV-ben, DVD-n vagy a neten különböző pornó oldalakon nézni. A mai *pornó* által *beszennyezett* világunkban szólni kell pár szót arról is, hogy mi az, amit Isten megenged a házaspárok szexuális kapcsolatában és mi az, amit tilt. A „porno” azt jeleni *tisztátalan (szennyes)*, ami Isten igéjével össze nem egyeztethető szexualitást jelent. Sok hívő megtéretlen állapotából hoz magával helytelen szexuális szokásokat, ami a „felemás iga” idején is megmarad, ha valamelyik fél kierőszakolja azt, vagy megegyeznek benne. Sajnos ez a tisztátalan szex megfertőzte sok hívő életét, amit sajnos az elterjedt téves tanítások is segítettek: „mindent lehet, ha a házaspárok megegyeznek”. Ez hazugság, nem lehet, mert Isten egyértelműen megtiltotta! Lehet lázadni és megszegni Isten parancsolatát, annak azonban következményei lesznek.

Tudjuk az igéből, hogy már az is szexuális bűnnek számít, ha valaki kívánsággal tekint másra („ne kívánd”) vagy a szívében követ el házasságtörést, de cselekedetben még nem. Ha Isten a gondolatunkat is megítéli, akkor mennyire inkább megítéli, hogy egy házaspár szexualitása mire terjed ki és hol annak a határa. A pornó aktusokban semmi korlát nincs, mindent szabad, ha a felek megegyeznek. Istennél azonban nem így van!

„***Tisztességes minden tekintetben a házasság és a szeplőtelen*** *(tiszta)* ***házas ágy****; a paráznákat pedig és a házasságrontókat megítéli az Isten.”* (Zsidó 13.4).

Isten igéje alapján ez nemcsak azt jelenti, hogy tilos más valakit (harmadik személyt) a hitvesi ágyba vinni, hanem azt is, hogy a házas ágyat **minden tekintetben tisztán** kell tartani, abban semmi pornó (szennyes) aktusnak nincs helye.

Többnyire a férfiakra jellemző a *porno* utáni érdeklődés, de ez fordítva is igaz lehet. A megtéretlen állapotban folytatott *porno* gyakorlatot a szexuális élet „változatossága" érdekében sokan a megtérésük után folytatni akarják. Vagy a megtéretlen férj igényt tart rá, hogy a már megtért és ilyen értelemben is világosságban járó feleségüktől elvárják a tisztátalan, természetellenes szexuális kapcsolatot.

Ezen a területen a feleségnek joga van megtagadni a férjének való engedelmességet, ha a férje olyat kér tőle, ami Isten szemében fajtalanságnak (természetellenesnek, szennyesnek, perverznek), tehát halálos bűnnek számít. Ezzel együtt a feleség részéről különös gyengédségre van szükség és szeretésre, hogy ennek ellenére is meg tudja tartani a férjét és megőrizni szexuális életüket az Isten által elvárt mederben.

A házas ágy nem lesz szeplőtelen (tiszta), ha abba beviszik a pornó filmekben látott természetellenes (perverz) cselekedeteket. Isten minden testrészünket meghatározott céllal teremtett és a szexuális egyesülés céljára a nemi szerveket teremtette. Más testrészeket szexuális célra használni (orális, anális szex) Isten szemében fajtalanságnak és a természet törvényei elleni erőszaknak minősül, amit majd két évezreden keresztül a törvény is büntetett. A házasságon belüli természetellenes szexualitás azért is utálatos Isten előtt, mert olyan gyakorlatokat visz be a házasságba, ami az azonos neműek közötti szexualitásra (leszbikusság, homoszexualitás) jellemző. Ezeknek gonosz szellemi háttere van, ami megkötözöttséget okoz és utat nyit a leszbikus és homoszexuális érintkezési módok felé. Így komoly veszélye van annak, hogy az orális és anális szexet folytató nők leszbikussá, a férfiak pedig homoszexuálissá válhatnak. (lásd. Róma 1.26-27)

Ez az igeszakasz arról is ír, hogy Isten – testeket elpusztító – ítéletét is magukra vonják mindazok, mint annak idején Szodoma esetében, akik ma is ilyen gyakorlatot folytatnak. A HIV (AIDS) fertőzés, a szájrák Isten ítélete a természetellenes szexualitás felett.

Egy jó hír, hogy nem kell felfedezni a HIV vírus ellenszerét, csak be kell tartani – a mi érdekünkben és védelmünkben – Isten által felállított korlátokat és akkor automatikusan meg fog szűnni ma az egész világon pusztító HIV betegség.

Isten egy jó dolgot tervezett el a házassággal és a szexualitással, de az emberek Isten elleni lázadásukkal és saját élvezeteik hajszolásával magukra hozták azt a veszedelmet, amire Isten előre figyelmeztette őket.

Isten minden hívőt és minden embert egyaránt meg akar óvni ettől. Hallgassunk a figyelmeztetésre, hogy jól legyen dolgunk és örömünk legyen abban, amit Isten eltervezett számunkra. Isten hatalmas arra, hogy helyreállítson minden megromlott, csődbe jutott házasságot és megismertesse a felemás igában élő hitetlen emberekkel is az Ő csodálatos akaratát. Az alábbiakban egy személyes bizonysággal szeretnénk mindezeket megerősíteni.

Egy személyes bizonyság:

A férjem 1990-ben 42 éves korában, Biblia-olvasás és a „Jézus élete” c. film megnézésének hatására tért meg. Ekkor került egy Károli fordítású Biblia a családba. A gyerekeink akkor már kamaszkorúak voltak, középiskolába jártak és kollégiumban laktak. A hét végén, amikor haza jöttek, mindig a Bibliát látták a férjem kezében. Elkezdtek érdeklődni iránta, s miután rájöttek a beszélgetések kapcsán, hogy minden problémára van válasz a Bibliában, elkezdték ők is olvasni. 1 év múltán mindkét gyerekünk megtért.

Engem különösebben nem érintett meg a film és a Biblia iránt sem érdeklődtem. Akkor még a világi dolgok jobban vonzottak. Az viszont nem zavart, hogy a férjem szívesebben olvasta a Bibliát, mint nézte volna a TV-t. Amikor a gyerekek hét végén hazajöttek és hármasban elkezdtek beszélgetni, láttam mennyire kivirultak, örvendeztek, teljesen megváltoztak. Egy olyan légkör vette őket körül, ami elhatárolta őket tőlem. Amiből békesség és nyugalom áradt és egyre csak mosolyogtak. Hívtak engem is, hogy anya ülj le, beszélgessünk!

Akinek azonban van, vagy volt kollégista gyereke az tudja, hogy a hétvége mosásból, vasalásból, sütés-főzésből, pakolásból áll. Így erre hivatkozva elhárítottam a hívásukat.

Az viszont nagy nyomot hagyott bennem, ahogyan ők örvendeztek egymás közt és úgy láttam, hogy én valami jóból kimaradok. Ekkor egy olyan vágy keletkezett bennem, hogy de jó lenne, ha ezt a fajta örömöt, békességet én is megtapasztalhatnám! Isten ekkor már elkezdett munkálkodni a szívemben, de én ezt még nem tudtam.

Aztán volt egy kicsit később egy 2 hetes időszak, amikor 3-szor álmodtam, szinte ugyanazt. Két alkalommal egy fehér ruhás alak állt velem szemben pár méterre és mindkét kezét nyújtotta felém. A harmadik álomban azt láttam, hogy a fehér ruhás alak lábainál térdepelek. Ő az egyik kezét a fejemre tette, a másikat felemelte és megáldott. Amikor ezt elmeséltem, a gyerekek rögtön jelezték, hogy Jézus Krisztus volt a fehér ruhás alak és Ő hívott magához. Közben már karácsonyra a férjemtől kaptam egy új fordítású Bibliát, amit könnyebben megértettem, mint a Károli félét. Néha beleolvastam, de többnyire elkalandoztak a gondolataim, vagy elaludtam rajta. Isten a megtérésemet még úgy is munkálta, hogy 1 hétig vese problémával feküdnöm kellett. Ekkor volt időm mindent átgondolni és átadtam életemet az Úrnak, hogy ezután Ő irányítsa az életemet. Ez a férjem megtérése után 2 évvel történt. Ezután otthon, a családban kezdtük megélni hívő életünket, ami a mai napig emlékezetes maradt számomra meghittsége miatt.

Dicsőség az Úrnak!

Remélem ezzel a kis történettel férfiakat és asszonyokat is tudtam bátorítani arra, hogyan éljék meg hívő, vagy hitetlen életüket és hogyan viselkedjenek mindennapjaikban.

Jézus és a parázna asszonyok

Hogyan alkalmazza Jézus
az egész életre szóló házasság elvét a gyakorlatban?
(a megítélés és a kegyelem alkalmazásnak helye és összhangja)

Több esetben is látjuk az Igében, hogy Jézus parázna, házasságtörő asszonyokkal beszélget: lásd Mária Magdaléna, a samáriai asszony és a farizeusok által Jézushoz vitt házasságtörő asszony, akit meg akartak kövezni. Hogy viszonyult Jézus ezekhez a helyzetekhez és hogyan kell értelmezni Jézusnak a paráznasághoz, házasságtöréshez való viszonyulását? Hogyan gyakorolja a megítélést, mint Igaz Bíró megítélve a bűnt és hogyan gyakorolja a kegyelmet, mint Király? Erről szól ez az írás.

Az utóbbi években gyakran hallani olyan véleményeket, hogy Jézus nem ítélte el a parázna és házasságtörő asszonyokat, mert Ő már nem a Törvényt gyakorolta, hanem a kegyelmet. Ez teljesen helytelen értelmezés, mert aki ilyet mond nincs tisztában a Törvény és a kegyelem szerepével és elfelejtkezik arról, hogy nekünk hívőknek szentségben kell járnunk, mert „*szentség nélkül nem látjuk meg az Urat*”. Sokan megismerték Jézust, mint kegyelemben részesítő Királyt, de úgy látszik sokan nem ismerték meg Őt sok más oldalról, többek között Igaz Bíróként sem. Jézus, mint Igaz Bíró olyannyira tisztelte a Törvényt, hogy személy szerint minden tekintetben betöltötte azt. Mint Igaz Bíró köteles volt megítélni és ma is megítél minden bűnt, ebben a hivatalában egyszerűen nem cselekedhet másként. Mint Király azonban élhet a ‘halálra ítéltek’ kegyelemben részesítésével. Ez két különválasztandó szerep, amit semmiképpen sem szabad összemosni, mert akkor nem fogjuk megérteni az Igét és téves következtetésekre jutunk. Jézus az Igaz Bíró szerepéből adódóan soha nem hagyhatja jóvá a bűnt, még akkor sem, ha kegyelemben részesített valakit, hanem megtiltja azt. Nagyon fontos, hogy a Törvény és a kegyelem kapcsolatát helyesen értelmezzük.

A Törvény most nem uralkodik rajtunk, mert kegyelem alatt vagyunk, de a Törvény nem lett semmissé számunkra, hanem az be van írva a szívünkbe, és belülről működik. A bennünk lakozó Szent Szellem azért jött, hogy különbséget tegyen az igazság és a bűn között és gondoskodik róla, hogy a bűn megítélésre kerüljön. Ha a Szent Szellem a lelkiismeretünkön keresztül megítél bennünket, akkor ez bűnbánatra és a bűn elhagyására kell, hogy ösztönözzön bennünket. Jézus az ilyen szívű embereknek mindenkor megbocsátja az elkövetett bűnt. Jézusnak, mint Királynak joga van kegyelmet gyakorolnia, ez azonban nem helyez senkit sem „törvényen kívüli állapotba”, hogy nyugodtan vétkezhet bármely parancsolat ellen. Ellenkezőleg!

A következő igék beszélnek erről:

> *„A törvényt tehát hiábavalóvá tesszük-e a hit által? Távol legyen! Sőt inkább a törvényt megerősítjük.”* (Róma 3:31)

„Mit mondunk tehát? Megmaradjunk-e a bűnben, hogy a kegyelem annál nagyobb legyen? Távol legyen: akik meghaltunk a bűnnek, mimódon élnénk még abban?.... Mert a bűn ti rajtatok nem uralkodik; mert nem vagytok törvény alatt, hanem kegyelem alatt. Mit is tehát? Vétkezzünk-e mivelhogy nem vagyunk törvény alatt, hanem kegyelem alatt? Távol legyen." (Róma 6:1-2, 14-15)

Jézus azt mondta, hogy *„aki ismeri az Én parancsolataimat és megtartja azokat, az szeret engem"* (János 14.21). Jézus parancsolatai senkit sem hatalmaznak fel bűn elkövetésére, éppen ellenkezőleg. Jézus elvárja mindenkitől a szent – bűn nélküli – életet, mert Ő sem követett el semmilyen bűnt. Ilyen értelemben is példaképünk és ebben is követnünk kell Őt. Testileg erre képtelenek vagyunk, de a bennünk lakozó Szent Szellem által ez lehetséges. *„Minden lehetséges a hívőnek!"* (Márk 9.23)

Az elmúlt évek során több alkalommal kérdeztem szolgáló testvérek véleményét a házasság, válás és újraházasodás kérdéséről. Meglepődtem, hogy mennyire eltérő véleményeket képviselnek ebben az örök élet és – halál kérdését érintő dologban. Általában egyetértés volt abban, hogy a Biblia igazsága az alap (az egész életre szóló házasság), és ezt kell tanítani és tanácsadásnál alapul venni. A problémát többnyire abban látták, hogy a hívők életében kialakult legkülönbözőbb élethelyzeteket hogyan lehet „kezelni kell" a gyakorlatban. Ebben a véleményben rejtve ott van, hogy esetenként az ige igazságának alkalmazása során a Biblia tökéletes elgondolásától eltérő gyakorlati alkalmazások születhetnek. Jézus azonban, aki maga is minden parancsolatot betöltött, tőlünk is azt várja, hogy mi is így cselekedjünk, mindenben engedelmeskedjünk neki, mert *az szereti Őt, aki az Ő parancsolatait megtartja*. Ez alapvetően azt jelenti, hogy nem válhat szét az „elmélet" és a „gyakorlati alkalmazás". Amit az Ige mond, azt az életben nekünk is pontosan úgy kell alkalmazni, megélni!

Nézzük most meg, hogy Jézus hogyan alkalmazta az Igét a gyakorlatban:

- az egyik történek a samáriai asszony esete,

- a másik történet a farizeusok által megkövezni akart házasságtörő asszony.

Jézus idejében a zsidóknál (és minden bizonnyal a környezetükben élő népeknél, így Samáriában is) Mózes parancsolata szerint a válást és újraházasodást megengedő gyakorlat volt érvényben. Ezt Mózes (és nem Isten!) engedte meg, *az emberek szívének keménysége miatt*, az Ószövetség idején. Jézus az evangéliumokban kinyilvánította Istennek a házasságra vonatkozó eredeti, tökéletes akaratát és a házasságnak Isten akarata szerinti helyreállításának szükségességét az Újszövetség (a Szent Szellem kitöltetésének) időszakában:

„lesznek ketten egy testté, úgy hogy többé nem kettő, hanem egy test. Amit azért az Isten egybeszerkesztett, ember el ne válassza"! (Máté 19.5-6.)

Ez azt jelenti, hogy a házasságot Isten szerkeszti egybe és azt egyetlen ember sem választhatja szét (sem maguk a házasfelek, sem a világi bíróság). Isten a házasság szétválasztásával nem hatalmazta fel az embert, az nem emberi hatáskörbe tartozik! A

házasság tehát egy egész életre szól, ami az egyik fél halálával szűnik meg. Ekkor szabad a megözvegyült félnek újraházasodni, egyetlen más esetben sem. A válást bizonyos esetekben (paráznaság vagy ha a hitetlen házastárs el akar válni) az Ige engedélyezi, de **ez nem jogosít fel senkit újraházasodásra**, mert a *„mást vesz el”* kifejezést az Ige minden esetben házasságtörésnek minősíti.

Nézzük most meg a samáriai asszony esetét, hogyan alkalmazta Jézus Isten eredeti terve szerinti – egész életre szóló – házasság elvét a gyakorlatban:

„Monda néki az asszony: Uram, add nékem azt a vizet, hogy meg ne szomjúhozzam, és ne jöjjek ide meríteni! Monda néki Jézus: Menj el, ***hívd a férjedet, és jöjj ide****! Felel az asszony és monda:* ***Nincs férjem****. Monda néki Jézus:* ***Jól mondád, hogy: Nincs férjem; Mert öt férjed volt, és a mostani nem férjed:*** *ezt igazán mondtad. Monda néki az asszony: Uram, látom, hogy te próféta vagy.”* (János 4:15-19)

Milyen következtetéseket tudunk levonni ebből a beszélgetésből?

1. Az asszony megkívánta az *élő vizet*, amit Jézus kínált neki és követni akarta Őt:

   „Uram, add nékem azt a vizet, hogy meg ne szomjúhozzam, és ne jöjjek ide meríteni!

2. Jézus prófétált az asszony helyzetéről és feltételt támasztott az Ő követésével kapcsolatban:

   „Menj el, hívd a ***férjedet****, és (úgy) jöjj ide! Felel az asszony és monda:* ***Nincs férjem****. Jól mond<u>od</u>, hogy:* ***‘<u>Nincs</u> <u>férjem</u>****, mert* ***<u>öt férjed volt</u>****, és a* ***<u>mostani</u> nem a férjed****: <u>ezt</u> igazán mondtad.”*

   Jézus elküldte az asszonyt, hogy rendezze házasságát és a férjével együtt térjen vissza.

   Kérdés: Mit kellett rendeznie az asszonynak? Ki is az Jézus szerint, aki ebben a helyzetben a férje kell, hogy legyen, akivel vissza kell térnie?

   A kérdés megválaszolásához abból kell kiindulnunk, hogy Jézus az egész életre szóló házasságot tekintette alapnak és mind az öt korábbi férjet elismerte férjnek. Ez csak akkor lehetséges, ha mindegyik korábbi férj meghalt, és az asszony minden esetben a korábbi férj halála után házasodott újra. Így tehát az ötödik férj halála után ismét szabad volt neki megházasodnia, de ez nem történt meg, hanem csak együtt élt valakivel, házasság nélkül. Ezért mondta, hogy **nincs férjem. Ez a helyzet viszont már paráznaságnak minősült, amit rendezni kellett.**

Ezért mondta Jézus, hogy „Menj el, *hívd a férjedet, és jöjj ide!”* Ez azt jelenti, hogy az „*együtt élő párjával*” össze kellett házasodnia és úgy menni Jézushoz.

Ma elterjedt gyakorlattá vált a házasság nélküli együtt élés, de ez Isten szemében paráznaságnak, vagy ha él valamelyik fél korábbi házastársa, akkor házasságtörésnek minősül.

Most nézzünk meg a másik – a házasságtörő – asszony esetét:

> *„Az írástudók és a farizeusok pedig egy asszonyt visznek hozzá, akit házasságtörésen kaptak, és a középre állítván azt, mondják neki: Mester,* ***ez az asszony tetten kapatott, mint házasságtörő. A törvényben pedig megparancsolta nékünk Mózes, hogy az ilyenek köveztessenek meg****: te azért mit mondasz? ...* ***Aki közületek nem bűnös, az vesse rá először a követ.*** *És újra lehajolván, írt a földre.* ***Azok pedig ezt hallván és a lelkiismeret által vádoltatván, egymásután kimennek a vénektől kezdve mind az utolsóig; és egyedül Jézus maradt és az asszony*** *a középen állva. Mikor pedig Jézus felegyenesedik és senkit sem lát az asszonyon kívül, monda néki:* ***Asszony, hol vannak azok a te vádlóid? Senki sem kárhoztatott-e téged?*** *Az pedig monda: Senki, Uram! Jézus pedig monda néki:* ***Én sem kárhoztatlak: eredj el és többé ne vétkezz!*** *Ismét szól azért hozzájuk Jézus, mondván:* ***Én vagyok a világ világossága: aki engem követ, nem járhat a sötétségben****, hanem övé lesz az életnek világossága."* (János 8:3-12.)

Ezt az Igét sokan félreértik és tévesen magyarázzák, pedig a törvény és a kegyelem, ill. a parancsolatok betartása szempontjából nagyon fontos, hogy ezt jól értelmezzük.

Vannak, akik úgy gondolják, hogy a farizeusok halálra ítélték a házasságtörő asszonyt, amivel Jézus nem értett egyet és ezért elengedte az asszonyt. Ebből az következne, hogy Jézus a házasságtörő asszony cselekedetét jóváhagyta volna a farizeusokkal szemben. Ez azt jelentené, hogy nem kell elítélni a házasságtörést, ami ezek szerint nem is lenne bűn? Teljesen téves így gondolkodni és ez Isten igéjének teljes félremagyarázása lenne!

Mielőtt bármi következtetést vonnánk le erre az esetre vonatkozóan, nézzük meg, hogy mit tudunk bizonyosan az Igéből a fenti igeszakasszal – történettel – kapcsolatban:

- Jézus azért jött, hogy betöltse a törvényt és nem azért, hogy eltörölje,

> *„****Ne gondoljátok, hogy jöttem a törvénynek*** *vagy a prófétáknak* ***eltörlésére****.* ***Nem jöttem, hogy eltöröljem, hanem inkább, hogy betöltsem.*** *Mert bizony mondom néktek, míg az ég és a föld elmúlik, a törvényből egy jóta vagy egyetlen pontocska el nem múlik, amíg minden be nem teljesedik. Valaki azért csak egyet is megront e legkisebb parancsolatok közül és úgy tanítja az embereket, a mennyeknek országában a legkisebb lesz; valaki pedig cselekszi és úgy tanít, az a mennyeknek országában nagy lesz."* (Máté 5:17-19)

- Jézus Igaz Bíró, és Igaz Bíróként neki magának is be kellett betartania a Törvényt, és ami szerint meg kellett ítélnie minden bűnt, így a paráznaságot is. A paráznaság és a házasságtörés nemcsak az Ószövetség idején volt bűn, hanem az Újszövetség idején ma is. A bűn következményében van különbség az

Ószövetség és az Újszövetség között: régen megkövezés általi halál, ma „szellemi halál” és örök „kárhozat”.

*„Avagy nem tudjátok, hogy igazságtalanok nem örökölhetik Istennek országát? Ne tévelyegjetek; **se paráznák**, se bálványimádók, **se házasságtörők**, se pulyák, se férfiszeplősítők, ... **nem örökölhetik Isten országát**.”* (1Kor 6:9-10)

- Jézus betöltötte a Törvényt, de ugyanakkor egy jobb (új) szövetség közbenjárója is volt, és mint ilyen egy „híd szerepet” töltött be az Ó-szövetség és az Új-szövetség között: még betöltötte a régit is, de már lerakta az alapjait egy újnak is („a törvény azt mondja, én pedig azt mondom néktek”...),

- Jézus azon túl, hogy Igaz Bíró, isteni személy és a Királyok Királya. Mint Fiú isteni személy, akinek joga van megbocsátania a bűnösnek, mint Királynak pedig joga van kegyelmet is gyakorolnia a halálra ítélt bűnös felett.

- A parázna asszonyt tetten érték a házasságtörésben, tehát bűnössége bizonyított volt és ezért a Törvény – ami igaz, és szent – halálra (megkövezésre) ítélte őt. Mint a Törvény ismerője ezzel ő maga is tisztában volt. Nem kifogásolta az ítéletet!

- A farizeusok, akik a Törvény tökéletes ismerői voltak jogosan akarták halálra kövezni a házasságtörő asszonyt. A **probléma velük az volt, hogy nekik személy szerint nem volt erkölcsi alapjuk az ítélet végrehajtására**, mert csak az hajthatta végre az ítéletet – „dobhatta rá az első követ” – a tanúk közül, aki maga nem bűnös. Ők pedig „lelkiismeretükben vádoltattak”, ami azt jelenti, hogy bűnösök voltak és ezért nem vállalták a megkövezés végrehajtását, mert annak következménye visszafordult volna rájuk: „*ne ítéljetek, hogy ne ítéltessetek*” (Máté 7.1).

- világosan meg kell különböztetni a történetben és *élesen el kell választani egymástól*

  - *az ítélet-hozatalt,*
  - *az* azt követő *ítélet-végrehajtást,*
  - *és a kegyelem gyakorlását.*

Ha ezeket összemossuk, és nem választjuk szét, az súlyos félreértéshez és téves ítéletalkotáshoz és következtetéshez vezet! Ilyen teljesen hamis következtetés lehet, hogy a kegyelem eltűri, sőt jóváhagyja a bűnben való élést, vagy nem is minősíti bűnnek, ami hazugság és ellene mond a hívőktől elvárt – bűn nélküli – szent életnek és a „keskeny úton” való járásnak.

Jézus mondta ugyan, hogy a paráznák sok embert fognak megelőzni a Mennyek országában, de azt is tudjuk az Igéből, hogy paráznáknak nincs helye Isten országában. A paráznaság kizárja az üdvösséget és az örök élet lehetőségét (Gal.5.19-21). Ha azonban megtér valaki a paráznaságából (elhagyja azt!), akkor elnyerheti az örök

életet. Ilyen volt az a bűnbánó parázna asszony is, aki Jézus lábait drága kenettel kente meg, mert „*sok bűne bocsáttatott meg neki*”.

Jézusnak a samária asszonnyal való beszélgetéséből és a megkövezésre hozzá vitt házasságtörő asszony esetéből is látjuk, hogy Jézus minden esetben készségesen szóba állt parázna és házasságtörő asszonyokkal. Kész volt megbocsátani bűnüket és kegyelmet gyakorolni feléjük. Láthatjuk azonban azt is, hogy minden esetben egyértelműen megparancsolja azt is nekik, hogy hagyják abba a paráznaságot és rendezzék a kapcsolatukat:

- „menj el, *hívd a férjedet, és jöjj ide*!” – mondja a samáriai asszonynak, akinek korábban öt férje volt, de akivel akkor együtt élt az nem volt a férje,

- „menj el és *többé ne vétkezz*” – mondja a megkövezni szánt házasságtörő asszonynak.

Ezek alapján az alábbi következtetéseket vonhatjuk le:

- a megkövezésre ítélt házasságtörő nő kétségtelenül bűnt követett el, aminek jogos büntetése a Törvény szerint megkövezés általi fizikai halál lett volna és ebben az ítéletben a három fél (a vádlók: a farizeusok, a vádlott: a házasságtörő asszony, és a Bíró: Jézus) esetében **nem volt véleménykülönbség**: a paráznaság ítélete (büntetése) a Törvény szerint fizikai halál!

- A Törvény az Ó-szövetség idején fizikai halállal büntette a házasságtörést, ami az Új-szövetség idején szellemi halálra, az örök élet elvesztésére módosult, ha valaki nem bánta meg és nem hagyta el azt.

- **a házasságtörő asszony halálos ítélete a Törvény szerint tehát jogos volt, a farizeusok azonban a saját bűnük miatt nem vádolhatták a házasságtörő asszonyt, mert erre nem volt ‘erkölcsi alapjuk’, ezért nem voltak jogosultak az ítélet végrehajtására sem, ami a megkövezés lett volna.**

- Jézus szerepével, aki a Törvénynek betöltője, de az Újszövetségnek közbenjárója volt, a Törvény „*Krisztusra vezérlő mesterré* változott”. A *Törvénynek tehát csupán már az a szerepe, hogy megítéljen (ebben az esetben halálra ítéljen), de már ne sújtson fizikai halállal (ne hajtsák végre a halálos ítéletet), hanem Krisztushoz vezéreljen, Aki a jogos ítélet végrehajtása alól (a megérdemelt halálból) a kegyelem gyakorlása által felmentést adjon.*

- Jézus, mint Igaz Bíró egyetértett a halálos ítélet jogosságával, de annak végrehajtását a farizeusok által – a bölcsesség beszédével megakadályozta, hogy mint az Új-szövetség közbenjárója, élve a Király jogával kegyelmet gyakoroljon az elítélt felett: megmentve az asszonyt a haláltól!

- A kegyelem gyakorlása felmentést jelent a jogos halálos ítélet végrehajtása alól. A kegyelem gyakorlása alapvetően feltételezi: a bűn, az ítélet, a bűnbánat és bűnbocsánat előzetes meglétét. Jézus mindezek meglétével együtt sem

engedte meg az asszonynak, hogy továbbra is házasságtörő életmódot folytasson, hanem elbocsátotta és megparancsolta neki, hogy „többé ne vétkezzen!” Ez azt jelenti, hogy megbánva és abbahagyva a bűnös kapcsolatát térjen vissza a férjéhez, és minden tőle telhetőt tegyen meg, hogy rendezze vele a házassági kapcsolatát.

Még egy magyarázat a következő igeérsszel kapcsolatban:

> *„Asszony, hol vannak azok a te vádlóid?* ***Senki sem kárhoztatott téged?*** *Az pedig monda: Senki, Uram! Jézus pedig monda néki:* ***Én sem kárhoztatlak: eredj el és többé ne vétkezz!****”*

A vádat képviselő farizeusok – lemondva a megkövezés végrehajtásáról – elmentek és már nem „**kárhoztatták**” az asszonyt, mert nekik is volt bűnük. Jézus bűn nélküli volt, de Ő sem „**kárhoztatta**” az asszonyt. A „kárhoztatás” szó itt nem azt jelenti, hogy az asszony ne lett volna bűnös, mert az asszony a bűne miatt a Törvény szerint valóságosan méltó volt a halálos ítéletre. A kegyelem gyakorlása és a bűn elhagyása miatt nem hajtják rajta végre a halálos ítéletet, hanem megadják neki a lehetőséget, hogy megmeneküljön a ‘kárhozattól’, az örök haláltól.

Látjuk a fenti két történetből, hogy Jézus teljes pontossággal alkalmazta az Igét a gyakorlatban is, egy cseppet sem tért el attól. Mint Fiú megbocsátott, és mint Király kegyelmet gyakorolt, de sosem támogatta a bűnben való további élést, hanem határozottan fellépett ellene, és elvárta a kegyelmet kapott bűnöstől is, hogy „többé ne vétkezzen”.

Jézus egy egész életre szóló házasság szerzője, és senkit sem hatalmazott fel annak felbontásával. *„Amit azért Isten egybeszerkesztett, azt* ***ember el ne válassza.****”* Ezért Jézusnál nem létezik újraházasodás a házastárs életében, ha mégis az Jézus szerint házasságtörésnek minősül. Ha azonban meghalt a házastárs, akkor az özvegy szabaddá válik az újraházasodásra. Minden más eset és az első házasságon kívüli szexuális kapcsolat elzár bennünket az Isten országába való bemeneteltől (beleértve a gondolatban elkövetett paráznaságot is).

Ha a paráználkodás vagy házasságtörés okot is szolgáltatna a válásra, azonban ez akkor sem hatalmazza fel egyik felet sem az újraházasodásra (mással való egybekelésre), hanem aki bűnt követett el abba kell hagynia: „*eredj el és* ***többé ne vétkezz***” (János 8.11) és minden erővel a **megbékélést** és **a házasság helyreállását** kell munkálni. Ha ennek ellenére mégsem sikerülne a házasság helyreállítása, akkor *úgy kell maradni* (újabb házasság nélkül, elválva, nyitva hagyva az utat az esetleges későbbi rendezésnek): „Hogyha pedig elválik is, ***maradjon házasság nélkül****,* ***vagy béküljön meg****...* ***férjével****...* ***feleségével****..*” (1 Kor. 7:11)

Ha Jézussal megegyező értelmezés szerint tekintünk a házasságra, akkor sok bonyolultnak látszó helyzet lényegesen egyszerűbb lehet. Ezzel együtt kétségtelenül lehetnek bonyolultnak tűnő helyzetek, azonban az Igének a konkrét esetekre történő értelme-

zése esetén ilyenkor sem kerülhetünk ellentétbe a Jézus által az Igében megfogalmazott alapelveknek.

Isten „gyökerénél" akarja megszüntetni a paráznaságot, mert ha nem így cselekedne, akkor végtelenül elburjánzana és mindenféle kusza helyzetek adódnának, amiknek magunk is szemtanúi vagyunk napjainkban. Isten egy bölcs Isten, Ő tudja mi jó az embernek és miért kell ennek így lennie, még ha a mi gerjedező testi emberünk nehezen is akarja ezt tudomásul venni. *„Nem mindenki veszi be ezt a beszédet, hanem akinek adatott"* – mondta Jézus (Máté 19.11.)

Aki szeretné mindenféle szempontból, más véleményeket is figyelembe véve részletesebben tanulmányozni a házasság, a válás és újraházasodás kérdését, annak javaslom: *Myron Horst: Házasság, válás, újraházasodás* című részletes írásának tanulmányozását, ami elérhető a www.keskenyut.wordpress.com blogon.

Jobb az engedelmesség

*„**Jobb az engedelmesség a véres áldozatnál** ... **mint a varázslásnak bűne, olyan az engedetlenség** és bálványozás és bálványimádás az ellenszegülés."* (1 Sám. 15.22-23)

Ezek kemény szavak Isten szájából, de igazak. Az 1 Sámuel 15. fejezetében egy nagyon tanulságos történetet olvashatunk. Saul Izrael első királya egy nagyon világos megbízatást kap Istentől. El kell pusztítania az amálekitákat, akik ellene álltak Izrael népének (Isten akaratának), amikor feljöttek Egyiptomból. Isten akarata szerint Saul királynak el kellett őket pusztítani **mindenestől: férfiakat, asszonyokat, gyerekeket és mindenféle állatot!**

Saul legyőzte ugyan az amálekitákat, de a **nép szavára hallgatva** életben hagyta a királyt és megkímélte az állatok javát, hogy *azzal áldozzon* az Úrnak a győzelem után.

Isten véleménye erről a következő volt:

- *„jobb az engedelmesség a véres áldozatnál"* és
- az Úr szava iránti *„engedetlenség olyan, mint a varázslás és a bálványimádás."*

Az engedetlensége miatt Isten elvette Saultól a királyságot és nem fogadta el az áldozatát.

Minden döntésünknek és az azt követő cselekedeteinknek következménye van; „azt aratjuk, amit vetettünk". Az Isten akarata ellenes rossz döntéseinknek rossz következménye van, és a rossz döntések rossz gyümölcsét sajnos „le kell aratni", mert „ki mint vet, úgy arat" (Gal. 6.7-8) Ilyenkor sajnos már nem segít az ima – „a véres áldozat" – sem. A Saul királyt követő Dávid király életében is azt látjuk, hogy a Betsabéval való házasságtörésből származó gyerekük meghalt, bármennyire is böjtölt és könyörgött az

Úr előtt Dávid a gyerek életben maradásáért. Isten a „bűnös (engedetlen) embert nem hallgatja meg” (János 9.31), a „*bűn zsoldja* (következménye pedig) *halál”*. Nem szabad elfelejtenünk, hogy Isten mindig igazságos és nagyon következetes. Ő az Igaz bíró is, aki igazságosan ítél. Sok hívő imáját azért nem hallgatja meg Isten, mert az engedetlenség következményeként jelentkező bajok elhárításáért imádkoznak: nem akarják „learatni, amit – korábbi cselekedetükkel – vetettek”!

A hívők sokszor azt hiszik, hogy az ima mindenre megoldás. Sokszor érthetetlen számukra, hogy annyi imádkozás után, miért nem cselekszik Isten? Sokszor valóban hatásos az ima, de nem minden esetben. Az engedetlenség (bűn) következményét (fizetségét, zsoldját) nem lehet ugyanis imával semmissé tenni, hanem csak „learatni” azt, amit engedetlenségünkkel vetettünk. Ha nem így lenne, az Isten meghazudtolása lenne! Érett, felelős módon vállalnunk kell a bűneink (engedetlenségünk) következményét! Lehet viszont bűnbánatot gyakorolni, tanulni belőle és legközelebb már **engedelmeskedni** Isten akaratának: ***minden igének, ami Isten szájából származik****!* (Máté 4.4) Isten elsősorban az Ő akaratának való engedelmességet vár el tőlünk, ahogyan Jézus is tette minden alkalommal: állandóan azt kereste, hogy mi az Atya akarta és csak azt cselekedte! Az Ő akaratában járva – az igével megegyező és semmi esetre sem annak ellentmondó dolgokért – viszont lehet hatásos módon imádkozni, amit Isten meg fog hallgatni és teljesíteni fog; mert Ő „*hű és igaz”*.

VÉGE